

VREMEA DRAGOBEȚILOR...

SCÂRȚ PE GHEAȚĂ

(cronica de ședință a Asociației Umoriștilor „Al. O. Teodoreanu” -
duminică, 08 februarie 2026, Galeriile „Dumitru I. Grumăzescu”)



PROGRAM:

1. SCÂRȚ PE GHEAȚĂ... -
prezentare/relansare revista SCÂRȚ, serie nouă, nr. 28 (ianuarie 2026), prezentarea textelor câștigătorilor concursului „Ce te legeni...” al revistei SCÂRȚ; prezentarea noului concurs al revistei, pentru luna februarie („Dragoste la zero grade”)

2. PRUNCUȘOR DE SCÂRȚ - UMOR -
definitivare propuneri și adoptare propuneri pentru Festivalul SCÂRȚ - UMOR, ediția a VI-a - regulament (formă, temă, jurizare, premiere, desfășurare)

3. FESTI... BALURI LA START -
participări ale membrilor asociației la festivaluri - texte și rezultate

4. VALENTINI ȘI DRAGOBEȚI... recital literar - muzical, susținut de membrii Asociației Umoriștilor „Al. O. Teodoreanu” precum și de către ceilalți participanți

REALIZARE:

ANICA ANDREI-FRASCHINI



**TOTUL PENTRU
SCÂRȚ-UMOR,
TOTUL PENTRU
VICTORIE!**

Nu m-aș sătura să povestesc ce se întâmplă la ședințele Umoriștilor, ba chiar și înainte, și după. Am o singură rezervă, ca să nu-i zic spărietură, de-a dreptul: să nu cumva să cad în clișee, în formulări convenționale, ori previzibile. Parcă m-ar pândi - hlizindu-se - riscul de a nu mai avea cuvintele potrivite sau ca vocabulele mele să alunece spre banalitate. Partea bună pe care o văd în rezerva asta a mea este că, datorită ei, mă ambiționez să mențin cota de autenticitate, oricare-ar fi.

..... februarie 2026

Scârț!

Ca exemplu, foarte autentici s-au dovedit a fi cei 101,67 lei, pe care a trebuit să-i plătim în aplicația Bolt. Pentru că, din grabă, din confuzie, din... zăpăceală sau din fericire până la extaz, am pus ora de preluare 10h20, în loc de 11h20. Iar timpul extrem de mare de așteptare ne-a costat. De aceea, am și ajuns primii la Galerieile Grumăzescu (ce-i drept, împreună cu Axinte, cel silitor). Că șoferul m-a sunat și mi-a zis: „Haideti, doamnă, că aștept de 45 de minute! Mai veniți azi?” Întrucât dânsul-dumnealui, sârguincios și zelos, venise la 10 fără 10... „Mea culpa”...

Autentice au fost și schimbările de la Galeriei... Bordo-ul distribuit altfel - culmea, asortat cu îmbrăcămintea mea! - fața de masă bordo, din catifea drapată elegant, pe pereți tablouri mari, după creațiile remarcabile, ale Oanei Maria Cajal, pe teme eminesciene, sub titlul „Culorile din vers”... dar Andrei Crîșmariu... nicăieri. Nimic altceva decât că schimbarea custodelui se face periodic.

Încet-încet, s-a umplut sala, au năvălit îmbrățișările și Daniel, după instalarea aparatului audio, a purces, prin intermediul strunelor armonizate cu glasul, către cea mai dulce deschidere a ședinței, minunata sa compoziție: „Se poate”. Dar nu se putea demara cu adevărat ședința, fără gongul autentic, slobozit vibrant de Eugen-Paul. Am remarcat că Radu Grădinaru lipsește. L-o fi obosit într-atât Mizilul?

Ne simțim copleșiți de tristețe, când Daniel ne invită la un moment de reculegere, în memoria celor care au fost Petruș Andrei și Adrian Grăjdeanu. Aflăm că acesta din urmă „a păstorit 134 numere de revistă”, preluarea ei, de către Daniel, având loc în octombrie 2023.

Și tocmai ce înaintează spre masa prezidiului domnul Vajoga, după ce a luat, pentru scurt timp, „pulsul de la

caracudă”... Daniel anunță că este în posesia unei grămezi de cereri de adeziune, spre a fi înmânate doritorilor care țin să aibă „acte un regulă”, ca membri în Asociația Umoriștilor „Al. O. Teodoreanu”. Și, ce să vezi?, tocmai d-na Elena Bostan lipsește... Ea, care voia să se înscrie. De asemenea, au fost aduse câteva exemplare de „Scârț”, atât proaspete, cât și câteva rămase din 2024, care așteaptă a fi dăruite. Sunt și reviste „Hohote”, la liber.

Se discută - mai mult între președinte (Daniel Bratu) și președintele de onoare (Vasile Vajoga) despre statutul asociației. Se propune omagierea în numărul viitor al revistei, la rubrica „In memoriam”, a marelui Horia Zilieru, alături de celelalte două personalități plecate de curând, dintre noi.

Se aruncă în arenă,/ cu mult haz și fără trenă,/ subiectul arzător:/ Festivalul Scârț-Umor!

Daniel ne vorbește despre modul de organizare a festivalului programat a se desfășura între 5 și 7 iunie. Mare impact vor avea banii care vor intra în cont, până la sfârșitul lui mai. Acum, „visteria” conține 16.423 lei, cam jumătate din suma minimă necesară. Vasile zice că, la Mizil, s-a cheltuit destul de mult, pentru mărșăl festival recent desfășurat. Au existat și multe sponsorizări, ce-i drept, mai ales în produse, „de la iaurt, la păturici”.

Pe bune, oare n-o fi binevenit să contribuim și noi toți, fiecare cu cât poate? Măcar noi, cei care venim cu atât entuziasm la ședințe, cei care știm exact ce se petrece și ne bucurăm de tot ce se întâmplă la Galeriei, mai și citim revista cu maximă curiozitate și sete de cunoaștere, cei care ne constatăm publicați în revistă sau care gustăm maxim producțiile celorlalți. Zic ce-am mai zis și în cronica precedentă: să se plătească măcar cotizația anuală, acum! Poate s-ar aduna

vreo 3.000 de lei pentru festival. Nu e mult, dar e un plus. Ce să mai zic dacă ar pune fiecare, încă măcar câte 100 de lei ? Ar mai fi vreo 2.000 și ceva... Iar dacă s-ar completa formularul 230, ehehe! Nu s-ar lua nimic din buzunarul nostru, doar s-ar duce către Asociație 3,5% din impozitul deja tras de stat, din venitul nostru. Organizatorii pun de la ei, de exemplu Sanda și Daniel au donat toți banii obținuți din spectacolele „Dezlegarea la poveste” de la București, și Iași (în jur de 4.000 lei), să punem și noi, căci beneficiem cu vârf și îndesat! Poate că pensionarii ca mine suntem mai modești, dar avem „fete mândre și feciori” muncitori. Dați șfară-n țară, să se completeze formularul de cât mai multă lume. Sunt doar două spații de umplut cu pixul...

Și intră „don' Ticu”...

Daniel propune ca membrii afiliați să aibă avantaje: revista să fie în continuare 10 lei/exemplar, pentru ei, iar Vasile subliniază ideea că membrii vor fi popularizați cu prioritate, în revistă, ca și până acum. Desigur, în funcție de calitatea creațiilor. Nu știu cum vi se pare vouă, dar, pentru mine și Sabino, e mare mândrie că suntem părtași și membri la și, respectiv, din AȘA CEVA! Și știm sigur că nu numai pentru noi!

Daniel ne spune că revista noastră se va menține la 68 de pagini și formatul actual. Este îmbietoare, ușor de lecturat. „Mi-ar fi greu să deschid ditamai ceaslovul, dacă nu sunt muște ca să le prind”.

Trecem apoi la tema Festivalului „Scârț - Umor”, care se intenționează a fi luată dintr-o epigramă a lui „Tataia” Constantin Iurașcu: „Îndrăgostit la vârsta a treia”. La care Axinte sare, jubilând! Și nu numai Axinte.

Se discută despre participările Umoriștilor noștri de frunte la festivaluri,

Pufulete Eugen-Paul este gata să-și cumpere pufuleți. Citește Daria din producțiile trimise la concursul „George Zarafu”, unde a câștigat premiul al III-lea. Dintre acestea, la tema „Sănătate, că-i mai bună decât toate”, ne citește „Fățarnicie”: „Când îți urează-un doctor „sănătate,/ Că este cea mai bună decât toate”./ Își mușcă limba, fi'ndcă-i conștient/ Că asta, pentru el, e... faliment.” Continuă cu „Butadă”, iar la tema liberă, „Durere... fără margini”. Vasile ne mărturisește că n-a participat niciodată la „Zarafu”.

Daniel salută prezența în sală a lui Ionuț Alupoae, a soției lui, Georgiana, și a unei minunății de fetiță de-a lor. Aprecieri calde, pentru astfel de oameni! Salută și prezența doctoresei-prozatoare Alina Oana Colisnic, care bine a venit în revistă, bine a venit pentru prima oară la DIG!

Și vine marele moment despre marele Festival Internațional de Poezie, Epigramă și Umor, „Romeo și Julieta la Mizil”, care deschide seria anuală de festivaluri, proaspăt încheiat în weekend-ul trecut și de la care s-au întors marii noștri încununați de mari succese, mari premii și mari mențiuni. Dl Vajoga a luat mențiune și la poezie, și la epigramă, Daria a luat mențiune la poezie, Daniel, după locul 124 de anul trecut, a luat acum premiul întâi, la poezie. La epigramă, a luat mențiune. Este invitat să citească mai întâi președintele de onoare, dar el nu are materialele la dumnealui. Dacă le va găsi în telefon, va ridica două degete. Și-atunci, Daniel ne citește ce a produs Petru Ioan Gârda, referitor la „întoarcerea triumfală” de la Mizil: „Străbătând întreaga țară/ Și de-a lungu' și de-a latu'./ Cinci ieșeni cu greu îi cară/ Premiul mare, al lui Bratu.” Căci, da, Daniel a luat marele premiu, la poezie, numai că marele premiat a fost și Ion Diviza, la epigramă. Premiul doi, la epigramă, „Grigore

Tocilescu”, a fost al lui Gheorghe Bâlici, iar premiul al treilea, „Agatha Bacovia”, a fost al lui Vasile Larco, toate duse cu aceeași mașină. Premiile „au reușit să-ncapă, au ajuns cu bine la Iași”, drept pentru care Daniel a compus: „De-acum se-anunță an bogat/ În toată lumea apuseană,/ Că și Mizil s-a integrat/ În Uniunea Moldoveană.” Dintre textele trimise la „Romeo și Julieta”, Daniel ni-l citește pe cel în vers alb, „Strigătul”: „un strigăt mi-a lăsat urme pe o bucată de pâine,/era ca un câine din care rămăsese numai scheletul și coada/ mereu împotriva curentului./ Nu strigase nici dracul, nici îngerul înghețat într-o vrabie ciugulind la fereastră...” ... Apoi epigramele. Cea la temă, VETA VEDETA: „În orașu-n care-s două/ Străzi, înguste cât e șișu`./ Veta-i Julieta nouă,/ Iar Romeo... nouă Mișu.”

Trece Vasile la microfon: „Adeverința-i o hârtie/ Pe care cei din primărie/ Ca să ți-o dea, impun cerințe/ Și-ți cer vreo cinci adeverințe.” Apoi, „Justiție medievală”, „Dialog școlar” și altele... Aflăm de la Daniel că, după Vasile Vajoga, nici premiile, nici Bâlici n-ar mai fi încăput în Toyotă și că Vasile a scris ceva legat și de asta. Numai că Vasile nu regăsește textul în telefon. Găsește ceva Daniel, scris de el, ca replică, ad-hoc, la Mizil, la epigrama lui Vasile Vajoga: „Încărcați de ani, mai gemem/ Și-n Toyota greu mă sui,/ Nu de Bâlici, azi, ne temem/ Ci de premiile lui.” Daniel i-a făcut un catren și lui Adrian Cioroianu, care era la doi metri de el: „Excelenței sale, Adrian Cioroianu, dotat ceva mai devreme cu un superb fular mov: Printre zeci de-admiratoare,/ El, cum Cezar, dă cu zarul/ Și-umblă vorba că-i mai tare/ Ca fularul.” .. Sanda ne citește epigramele scrise ad-hoc, la festivitatea de premiere, despre păturică și despre „robele lui Dumnezeu” ale juriului, epigrame care au

deschis recitalul epigramatic de la Mizil. Microfonul trece de la unul la altul, Vasile ne povestește despre uriașa sticlă de 5 litri pregătită de organizatorii de la Mizil pentru aniversarea lui Costin Enache și care a stat „între Valentin și Cioroianu, precum Iisus Hristos între tâlhari.” Iar Daniel nu se lasă și ne spune cât de „bombardat” cu epigrame a fost Adrian Cioroianu, care a încercat și el să răspundă, încă de anul trecut, reușind să treacă astfel în rândul epigramiștilor. Însă Daniel îl șfichiuieste: „...de n-o fi chiar epigramă, sigur este recidivă.”

Este invitat Ioan Toderășcu, care a trimis și la „Zarafu”, și la Mizil. Nu are textele trimise la concurs, dar, prodigios cum este, a compus consecințe. Întrucât l-a rugat pe Daniel să vină să-l ia din centrul satului, pentru că plouase și nu voia să urce cu noroi în mașină, iată ce a creat: „Cum solu-n Costești e fertil,/ Mi-am pus întrebarea, normal:/ Ce rost ar avea, la Mizil,/ Să duc din pământul natal?” Anul trecut, a luat premiul doi la Mizil, anul ăsta a mers „de formă”: „Nu se știe când îmi mai vine rândul. N-am luat nici măcar o mențiune.” Dar această realitate crudă l-a inspirat: „M-am bucurat puțin, cumva,/ C-am fost acuma mai prejos,/ Că, de luam și eu ceva/ Riscam să mă întorc pe jos.” Ce să mai spunem de cât și cum i-a dedicat câștigătorului marelui premiu, Daniel? „Cu mașina din dotare/ Și talentu-i ce seduce/ A-nșfăcat premiul cel mare/ Că Toyota duce, duce...” Daniel: „Nici nu răspund la așa ceva!”

Scena devine prea mică pentru Oleg Spînu, înveșmântat în propria „păturică”. Altfel spus: nu urcă pe scenă, ci și-o revendică. Dumnealui se bucură, ca de obicei, că este prezent la ședința Umoriștilor și își folosește timpul alocat, pentru o informare, două-trei: pe 14 februarie va avea loc, la Ateneul Tătărași,

la ora 11h, ședința Cenaclului literar-artistic IA'SI SCRIE. O invită și pe verișoara lui Ioan Toderașcu, Ileana Grigore. Ne mai vorbește despre planurile de a sărbători Ziua Femeii pe 7 martie, tot la restaurantul Golden Kitchen, ca anul trecut, în cadrul celei de-a 90-a ședințe de cenaclu. Cireașa de pe tort a anunțurilor este că Oleg și Lili vor oferi masa festivă, pe cheltuiala lor, la reședința lor din Chicerea, cu ocazia Festivalului Scârț-Umor. Daniel îl avertizează că e înregistrat.

Vine rândul d-lui Peiu, care a trimis ceva la Mizil, mai demult, și a luat, spre surprinderea lui, o mențiune. Citește câteva epigrame, dintre care „Diferență în pat”: „Dau centimetrii-n plus în pat/ O diferență, garantat!/ Nu-i ceea ce vi s-ar părea/ Doar topperul de pe saltea”, apoi „Balconul Julietei din Mizil”: „La un un streaptease din Mizil,/ În locație discretă,/ Am văzut expus subtil/ Alt balcon de Julietă.”

În timp ce Ionuț Alupoae aranjează stativul microfonului, Daniel se ridică, pentru a ne anunța sub ce deviză existăm: „Totul pentru Scârț-Umor, totul pentru victorie!” Din fondul asociației nu se mai ia nimic, cu excepția cheltuielilor strictamente necesare. Ca exemplu, banii câștigați de el ca premiu la Mizil au fost transferați în contul asociației, imprimanta se va folosi pentru asociație. Nici Vasile nu stă degeaba. I-a compus, între timp, lui Nicolae Peiu, una pe loc: „Luând o mențiune s-ar putea/ Cum spui, să fie spre surpriza ta,/ Dar și a noastră, aș putea să zic./ Noi ne-așteptam să nu obții nimic.” Ionuț ne spune că, de fiecare dată când trece pe Lăpușeanu, se gândește la Horia Zilieru, cu care a fost prieten, pentru o perioadă scurtă. „Iașul este ca un magnet, atrage scriitorii adevărați.” I-a dedicat un text d-lui Vasile Vajoga - magicianul: „Nu mică-mi fu mirarea ca să aflui/ Că don'

Vajoga suie și-alte scene/ Și nu e vrăjitor doar în catrene,/ Ci și-n scamatorie e măiastru.” Și așa mai departe... Vasile - magicianul ar vrea, dacă s-ar putea, să repete numerele de magie și pe 7 martie.

Gabriela Cucinschi ne citește de pe verso-ul unei diplome - căci a rămas în până de hârtie - „Tăcerea florilor lumină”: „...pașii blânzi ai zilei se adună/ Pânza respiră-ncet, păstrând în ea prima șoaptă a creației”...

Și iat-o pe Petronela, devenită a noastră - cântăreața de muzică populară, în costumul tradițional: „Badi, badi și iar badi,/ Ci bataie ți și cadii!” Urmează Ilinca Sobețchi, finețea întruchipată: „Mă scufund în praf de stele/ Eros plânge pe mărgele/ Alb ți-e dorul și mă chemi/ Și răsar din alte ierni”...

Ne încântă apoi Liuba Patriciu: „De Valentini și Dragobeți, pentru craii și crăițele de la Curtea DIG, am să vă spun niște poezii. Mi-e dor de „dolce far niente”/ și de nimic a mai simți/ Să sparg cu liniștea pereții,/ pereții inimii.”... o poezie de Ica Pavel. Și încă alte versuri frumos interpretate. Îi vine rândul lui Ticu, pentru a ne citi poezia de iubire „Potrivire”, dar se răzgândește și suntem numai ochi și urechi, la poezia „Dor de drag”, din care aleg ultima strofă: „Am să aștept adopția la tine,/ În dor de drag porniri să potolesc,/ Că sincer, nu am chef să mai postesc/ Privind de peste gard pe la vecine.”

Doamna profesoară de matematică, Cornelia Livia Bejan, vine cu o dedicație pentru maestrul Vasile Vajoga: „Temându-mă de vreo urgie,/ Eu la cenaclu vin mai rar,/ Că nu aș vrea, printr-o magie,/ Ferească Sfântu', să dispar!” Cum are ca accesoriu o bancnotă de 10 lei la vedere, Daniel consideră că banii se cuvin Asociației, în glumă: „Pentru fiecare poezie, dați câte 10 lei.” Doamna se conformează și ne citește apoi „Criterii de

apreciere”, „Fatalitate”, plus un text format din titluri. Restul de plată... cu altă ocazie... Între timp, Oleg compune un catren.... din vreo cinci versuri, dedicat „verișoarei din dotare”.

Domnul Axinte, nehotărât, nu vrea microfon, îl acceptă cu greu. El nu vrea decât „de dragoste, mai ales la vârsta a treia”, și ne citește din Ion Pribeagu, autorul lui preferat, poezia „Noi doi”:
„Șmil Papuc și cu Menase/ Se iubesc de parcă-s frați./ Ambii-s voiajori de seamă,
/ Și tot ambii-s însurați.”

Daniel observă că „din nou, a apărut Daniela Agache și, dacă nu vrea, trebuie s-o obligăm să cânte.” Mai aflăm și că, anul trecut, Ioan Toderașcu nu s-a dus acasă pe drumul scurt, ci a mers „prin centrul satului, cu trofeul deasupra capului.”

Daria, luându-se de mașina lui Daniel, ne zice că:... „E-un obicei mai nou pe aici./ Pe la Mizil, ce clar denotă:/ Azi premiul ca să ți-l ridici./ E musai să posezi Toyotă.” Urmează doamna doctor Alina Oana Colisnic, invitată de Andreea și Eugen-Paul, din prietenie, dar și ca urmare a talentului său literar. Lucru pe care ni-l dovedește imediat, citindu-ne o proză bine elaborată... „Cum rămâne cu ceea ce nu-ndrăznim să visăm? Unde este începutul acestei frumoase povești care, iată, devine parte din destinul meu? Poate în ziua în care Andreea m-a invitat la ALILA, pe 10 ianuarie, sau poate în ziua în care și-a reînnoit invitația, pentru că prima oară refuzasem”... Îi urăm succes! Iar Andreea ne spune că Alina Oana este o persoană deosebită, „ca medic, ca mamă, ca om, și scrie într-adevăr foarte frumos. O felicităm și sperăm să mai vină!” Andreea ne citește și ea, tot pentru prima dată. Dar poezia este scrisă de soțul ei, Eugen-Paul, și este una dintre cele care ei îi plac foarte mult, „Împlinire în absolut”: „Nu încerca să-i dai iubirii

șpagă./ E-un simțământ deosebit, complex./ Nu ține cont de bani, ori de desagă./ Nu ține cont de niciun interes.” Desigur, este firesc să-l vedem apoi pe multi-talentatul Eugen-Paul, care adresează un catren d-nei Alina Oana și încă unul, pentru Axinte: „Dragoste la vârsta-a treia/ Ne-am dori cu toții, bre!/ Însă alta e ideea:/ Să iubim, da, dar cu ce?” În continuare, ne oferă regula pentru cei căsătoriți: „Răspunde-i doar atât: Da, dragă!”, după care ne citește poezia „Pe aripi de vis”, care dă titlul primului său volum. Eugen-Paul ne și cântă „Frumoasă vecina noastră”, din repertoriul lui Tiberiu Ceia. Dar nu se lasă, mai interpretează și „Aseară ți-am luat basma”, cântată pentru prima dată de Maria Tănase.

Iar apoi, să vedeți analiză din partea Maestrului Vasile Vajoga, în legătură cu posibilitățile celui aflat în mersul calului, pe drum, de a zări supărarea pe chipul „vecinei” ce stătea în odaie, doar cu lumânarea aprinsă... Și unde mai pui că, la acea oră, storurile ar fi trebuit să fie coborâte... Maestrul e și chițibușar sadea, interpretând, parțial, un text atribuit lui Adrian Grăjdeanu, de fapt!

În spate, Ionuț face un catren pentru Daniel, lumea se distrează, dar mie îmi scapă cu desăvârșire! Apoi întreabă cât mai durează ședința. O jumătate de oră, până la și trecute fix!

Este invitat domnul cu „voce excepțională” (după spusele lui Eugen-Paul), care nu știe dacă să cânte sau să recite, Aurel! Menținându-se la statutul de ființă din cosmosul îndepărtat, dânsul se lansează în versurile lui Nichita Stănescu, „Iată-mă”: „rămânând ceea ce sunt/ cu steaguri de singurătate, cu scuturi de frig./ înapoi, spre mine însumi alerg./ smulgându-mă de pretutindeni./ smulgându-mă de dinaintea mea,/ dinapoia mea, din dreapta și/ din stânga mea, de deasupra și/ de dedesubtul meu...”

Continuă cu „Vânturi pline de zăpadă” a lui Serghei Esenin și cu „E ziua ta, poezie”, a Angelei Stoian Mihai: „E sărbătoare,/ e ziua ta, poezie./ Îmbracă-ți rochia albă de gală,/ pe tiv cu motive,/ la gât poartă-ți salba ca mireasă ce-și caută drag.”, din volumul „Pod peste suflet”.

Se produce momentul de folk, cu Daniela Agache, însă numai și numai după aranjarea stivelor, chitarei, a unor scaune. Ba nu! Daniela își deschide numărul cu poezia lui Lucian Blaga, „Iubire”: „Iubești - când ulciorul de-aramă/ se umple pe rând, de la sine/ aproape, de flori și de toamnă,/ de foc, de-anotimpul din vine.” Cântă apoi „Antiprimăvară”, pe versurile lui Adrian Păunescu, iar noi trăim amintirea lansării acestei piese, în cadrul Cenaclului Flacăra... de demult... Urmează „La o cană cu vin”, al grupului Ecoul, tot de pe-atunci, cântăm și noi. Ca dovadă, pe transmisiunea în direct se aude bâzâiala mea.

Vine Angela Stoian Mihai pe scenă, cu o dedicație pentru Aurel, pe care îl apreciază foarte mult. Mai ales memoria lui de elefant. Ea a încercat să învețe pe de rost poezii de-ale ei și n-a reușit. Eugen-Paul subliniază porecla dată lui Aurel, CERVELLONE - „Creieroiul” (dar și „inteligent”, zic eu). „Cu emoții ne recită/ Fără vreun sufleur anume./ Cu mintea lui strălucită,/ E acum un mare nume.” Ne mai citește catrene umoristice: „Trucul domnului Vasile”, despre sfoara tăiată și întregită de magicianul nostru, „Pentru Daniel și Sanda”, „Estetician”, „Șantaj” și altele...

Urmează Daria. Ea a găsit poeziile trimise la Mizil, dar preferă să citească astăzi altceva, iar data viitoare ni le va citi pe cele trimise la Mizil. Tema de astăzi fiind legată de sărbătoarea iubirii la români, Daria a compus „Cu Dragobete-n piață”: „Eu l-am văzut în piața „Doi

băieți”/ Dar n-am știut că e așa tehui./ Mi-a aruncat din ochi vreo trei săgeți,/ Că m-am băgat la rând, în fața lui.” Daria dorește să aducă un omagiu celor care au plecat dintre noi, cu „Pierduți în reînviere”. Impresionant...

Venind rândul meu, nu pot să notez, nici să transmit în direct. Dar știu că transmit salutările trimise de Geli și vorbesc despre cât de mult îi admir și îi felicit pe participanții și premiații la atâtea concursuri și festivaluri anuale. Împărtășesc și marea mea invidie, cu care sunt nevoită să defilez, deasupra capului. Eu nu am trimis nimic și nici că voi participa. Doar invidiez. Așa invidioasă, citesc două poezioare foarte vechi, în vers clasic, dar publicate abia în 2022, în volumul „Balustrada unor clipe”, „Vei ști” și „Habar n-ai”: „Ce fleacuri sunt tot portul meu bizar,/ desenele și moda mea haioasă,/ dacă nu vezi deloc cât de frumoasă/ pot fi pe dincolo de buzunar.”

Daniel ne spune că dl Petruș Andrei avea plătit abonamentul la revista „Scârț” pentru tot anul, de aceea, în fiecare lună, revista va fi expediată la adresa dumnealui. Apoi, ne citește sonetul „Dilema”, din numărul pe ianuarie al revistei, din care redau aici: „Și eu, ca Topârceanu,-mi fac valiza,/ De nu în anu-acesta, plec la anul,/ Mi-i plin cu prea de toate geamantanul,”... Aceste versuri au fost citite și de Petruș Andrei, anul trecut, cu ocazia lansării cărții sale, „Etica Magna”, pe 7 decembrie. Iar din revistă, Daniel citește textul pe care regretatul Petruș Andrei l-a trimis la concursul revistei „Scârț” pentru luna ianuarie, care a avut tema „Ce te legeni”.

Și iată, a durat cât a durat, Vasile Vajoga a găsit în telefon și ne citește o poezie din cele trimise la Mizil, „Cântec de zăpadă”, din care aleg prima strofă: „Azi ninge iar cu flori de iasomie/ Și fluturi cad din cer, rotind în drum/ Din

zorii zilei până la chindie,/ Când noaptea-albastră-mbracă strai de fum.” Poezia se află de fapt și în revistă, cum perioada de jurizare se încheiase, la apariția numărului curent.

Iar Daniel, care are poezii despre ambii ocrotitori/ patroni ai iubirii, îl alege acum pe „Dragobete”, tratat în creația sa lirică „Drago-beție”: „doare urma ca o sită/ -a florilor din carnea ta/ buza-n ele mi-e-nvelită/ parc-ar soarbe parc-ar sta” și așa mai departe...

Este invitată Petronela „să încheie cu un cântecel”: „Savetuca, Savetuca”, din repertoriul Sofiei Vicoveanca. Frumos final!

Nu știu ce se mai întâmplă. Doar poza de grup? Poate...

Îl conving cu greu pe Ticu să meargă și el, cu soțioara lui, la Corso. Că el e doar cu gândul la borșul de cocoș preparat de Angela și nu vrea să-și strice pofta. Dar îl conving. Poate suntem vreo douăzeci la restaurantul nostru preferat. „Și dă-i, și luptă!”. Întâlnire ca într-un atelier de creație, în care, printre multe altele, continuăm umorul cu gust de prietenie și aromă de bucurie, culori și metafore dintre cele mai alese.

Cu drag, cu cele mai calde urări de bine și frumos,

Anica/ Nușa voastră

P.S. Țin neapărat să spun aici că Sabino a plătit consumația participanților la masa de la Corso, cu excepția familiei Ticu și Angela Mihai.



1. Concursul de Epigramă „GEORGE ZARAFU”, Ediția a VI-a

I. Secțiunea EPIGRAMĂ

DARIA DUMESCU (premiul al III-a)



TEMA 1: „Sănătate, că-i mai bună decât toate”

FĂȚĂRNICIE

Când îți urează-un doctor „sănătate,
Că este cea mai bună dintre toate”,
Își mușcă limba, fi'ndcă-i conștient
Că asta, pentru el, e... faliment.

BUTADĂ

Un tip ținu morțiș să-mi spună,
Scăpat acum de-o boală grea:
„E drept că sănătatea-i bună,
Dar nici pălinca n-a fost rea!”

TEMA 2: Temă liberă

DURERE... FĂRĂ MARGINI

Muri Ion. Nevasta, devastată,
Chemă amicii-n grabă, să-i cinstească
Și-apoi să-i sape groapa de îndată,
Ca nu cumva-ntre timp să se trezească.

DANIEL BRATU (o)



TEMA 1: „Sănătate, că-i mai bună decât toate”

GALOP DE... SĂNĂTATE

Stradă, damă, glezne fine,
Zâmbet, flirt și voluptate,
Zori - card lipsă, ceas, rubine...
Dama bună... sănătate!

URARE DE... ORICE AN

Guvernanții, cei cu multe
Boli de lume, netratate,
De la lume, vin s-asculte:
„Multă... Multă... sănătate!”

TEMA 2: Temă liberă

RETROSPECTIVE 2025

Făcându-i bilanțul, eu spun
De-acest Parlament minunat,
C-a fost, pentru noi, cel mai bun...
Parol! Cel mai bun... de-aruncat.



**II. Festivalul internațional de poezie,
epigramă și umor „ROMEO ȘI
JULIETA LA MIZIL”, Ed. a XIX - a,
2025 - 2026**

I. Secțiunea EPIGRAMĂ:

4 (patru) epigrame; cea la temă se va referi la textul „Romeo și Julieta la Mizil”, de George Ranetti

VASILE VAJOGA (mențiune)



LA VÂRSTA A TREIA...

N-am păr pe cap, am gută-n dește
Și-s ramolit pe toată gama,
Dar nu rezist când mă vrăjește
O veșnic jună: epigrama!

DEFINIȚIE

Adeverința e-o hârtie
Pe care cei din primărie
Ca să ți-o dea impun cerințe
Și-ți cer... vreo cinci adeverințe!

JUSTIȚIE MEDIEVALĂ

Pe hoț l-au condamnat cu suspendare
C-așa a vrut instanța să decidă
Și-au pus rapid sentința-n aplicare,
Că dispuneau de-o funie solidă!

**PIESA LUI RANETTI, MEREU
ACTUALĂ (dialog școlar)**

Sunt eroii piesei mitici:
Veta-i cea ce dă sens vieții,
Iar toți oamenii politici
Din context sunt... Capuleții!!

DANIEL BRATU (mențiune)



JUSTIȚIE OARBĂ

Cum nu e deloc zăpadă,
Având ciudă pe miopi,
Dacă iese,-un pic, în stradă,
Evident că dă în gropi.

**DISPUTE PARLAMENTARE DE
SĂRBĂTORI**

Constat că, de-i ascuți,
Statistici se întorc -
Acum sunt mult mai mulți
Români pe cap de porc!

ÎNCĂLZIRE... LOCALĂ

Când n-avem căldură, lumina
O sting și,-mbrăcat ca de gală,
Mă duc să o văd pe vecina,
Că are... centrală.

VETA VEDETA

În orașu-n care-s două
Străzi, înguste cât e șișu',
Veta-i Julieta nouă,
Iar Romeo, nouă Mișu.



II. Secțiunea POEZIE

3 (trei) poezii (fără temă impusă), dintre care una trebuie să conțină elemente de prozodie (rimă, ritm, măsură etc.)

DANIEL BRATU (Marele premiu „George Ranetti”)



CRAII CURȚILOR VECHI

Când cade zăpada din munți,
Aștept mai devala un semn
Și-n flamura pusă pe frunți
Mi-ascund blestematul îndemn

De-a soarbe, din ochiul bătrân
Al străzii, minunile vii,
Ce-n zâmbet pe buze, rămân
La craii de curte târzii...

Și ce-aș mai sări, ca un leu,
Pe coapsa femeii de jar,
Cu sânii cât sufletul meu,
Plecat în surghiun literar!

Ce-aș duce-n bârlogul de urs
Frumoasa duhnind a păcat,
Cu suc de rodii nescurs
Grădinii din raiul uitat!

Ce-aș face, din clinchetul viu
Al vocii de înger cu bici,
Cuibarul din focuri, ce-l știu
Doar magii uitării de frici!

Ce mult m-aș pleca sub genunchi
De muză cu mov în călcâi
Și-apoi ce-aș striga, din rărunchi,
Iubirea din vârful dintâi!

Câți zei aș zdrobi de pământ,
De-ar sta înaintea de Ea,
Ce calcă,-n măsurile de descânt,
Pe brazii foșnind în podea!

Ce degete mici mi-ar doini,
Prin părul cărunț, trecător,
Cum stelele, stelele mii,
Ne-ar sta-n așternut sub picior...

Dar cade zăpada în munți,
Întruna,-n întregul de ger
Și-n flamuri se scutură frunți,
Cât craii din mine tot cer

Sorbirea, din ochii, de zar,
Ai străzii, din târgul caduc,
A dulci trecătoarelor, dar
Și ele și craii se duc...



STRIGĂTUL

Un strigăt mi-a lăsat urme pe bucata de pâine,
era ca un câine din care rămăsese numai scheletul
și coada
mereu împotriva curentului.

Nu strigase nici dracul, nici îngerul înghețat într-o vrabie
ciugulind la fereastră,
nici trenul care plecase din gară
cu eșarfele lui pe Tik-Tok, înmuiate în lacrimi.

Nu răcnise nici tata că i s-a spart damigeana de vin, pe treptele beciului,
când încercase să o îngroape în lutul din curte, ca strămoșii lui daci,
înainte de Burebista, nici mama, alunecând cu pieptul în raz,
nici vecina Tanța, cocoțată-n cais, cu poalele pline.

Nu țipase nici pruncul din care crescusem, cu mâna la tâmplă, în loc de pistol,
nici măcar diriginta, la tablă, unduindu-se felin, printre notele mele - doi/zece,
ca într-o probă de sonorizare a viitorului luminos,
în care mă pierdusem, printre tranșeele visului eminescian
cu Nichita și Bacovia sub cap, într-o locuință lacustră, cu Păunescu plângând
și cu Dinescu, în trecere, pe la proprietarii de poduri,
printre caprele contemporane în loc de stâlpi de susținere.

Nu mă opri acum!, am strigat la intrarea în ținutul Florilor Râului,
beat de îmbrățișarea zeilor zilei, sedus de muzele nopții,
până la pierderea sinelui și a timpului
ca un Proust.

Nu mă opri acum!, am strigat mai târziu, călare pe bicicleta mea galbenă,
câinilor fără casă din drumul cel lung,
nechezând am strigat, fioros,
ori am lătrat, ca și ei, înspre luna cea dulce,
cum o turtă-n deochi,
cum o curgere-a mierii pe seducătoarele clipe,
rătăcitoare pe strasse, dar atât de puține,
când nici Kierkegaard nu era, să mă sprijin căzând
pe o coajă.

Nu te opresc! Nici nu e nevoie. Trebuia să trăiești mai încet!, am mai auzit cum
mi-a strigat cineva, c-un rânjet Lucind.

Iar strigătul... Strigătul meu își lăsase din urme pe-o bucată de pâine.

Daniel Bratu

MARILE TRECERI

Corăbii, spre malul în spume,
Se-avântă în treceri, hai - hui
Și simt cum, la margini de lume,
Pământu-i doar umbră de-a lui.

Nimicul ne calcă pe urmă,
Ca fiara uitată-n călduri
Și gheara-i, în suflet, ne scurmă,
Iar ochii se-neacă-n arsuri.

Albastrele zări dinainte
Ne prind în vârtejuri de-oțel,
Iar clopotul vechi ne tot minte
Vestindu-l pe sfântul cel chel,

Cu nimbul pierdut în furtună,
Nebun, cum un înger căzut,
Ce-n aripă de ceață adună
Oceanul din bulgări, de lut

Presat pe sicrie-n derivă,
Din marea de strigăte-n gol,
Pe care plutește-o misivă,
În sticla, duhnind a nămol,

Lăsată-n sertarul de-acasă,
Cândva, în trecutul uitat,
În veacul ce încă ne-apasă,
Din colțul de rai neplecat.

Deși, ca pe morți, viitura
Ne-a dus în compostul mâlos,
Cu mese, dulapuri, de-a dura,
Trecute prin ciur și prin os,

Cu ceainicul încă fierbinte
Și-aroma de jar și de dor,
Cu mierea dospind în cuvinte -
Bunicii și pozele lor,

Părinții la nunta cea mare
Și pruncii-adormiți în vârtej
Și toți din amestecul care
Ne-a prins, ca-ntr-un mare maneaj,

De vase-n vulcanul de spume,
Trimise în treceri, hai-hui,
Scrisorii de-aici, către-o lume
În care Pământul nici nu-i...

Daniel Bratu

DARIA DUMESCU (mențiune)



**AU ÎNFLORIT ÎN PIEPTUL MEU
MAGNOLII**
(ronsonet)

Pe la chindii mi-e dor de tine, mamă;
Au înflorit în pieptul meu magnolii
Precum în mare înfloresc atolii,
Dar au pălit în gene și-n năframă.

E lumea bântuită de orgolii,
Apusul sângeriului mi se destramă;
Pe la chindii mi-e dor de tine, mamă,
Au înflorit în pieptul meu magnolii.

Mi-e dor, și iarna asta bag de seamă,
Ca toate celelalte, e pustie .
Din flori de ger aş face poezie,

Dar fără tine-s mică și mi-e teamă
Că-i cearcăn universul meu, e chin,
Îngenunchez și altei lumi mă-nchin...

Pe la chindii, mi-e dor de tine, mamă!

EU VOI LĂSA ÎN URMA MEA CUVÂNTUL

Potir de-argint de nu mi-ar fi Cuvântul,
Aș arde în tăcere cu încetul,
Aș scotoci precum o face vântul
Și din lumină aș crea sonetul.

Cuvântu-adesea-și caută lăcașul
În pieptul meu, săpând adânci tuneluri;
Nu cere timp, nu cere aldămașul,
Ci o făclie-aprinsă în rondeluri.

Cerneala se sufocă în artere
Și-mi colorează sângele-n albastru,
Cuvântu-i cel ce, descifrând mistere,
Coboară-n vers și-n întrupări de astru.

În dor, Cuvântu-i punte ce mă leagă
De simțăminte-ascunse în poeme,
Așează taine-n inimi fără vlagă
Și-n grai divin, veghează peste vreme.

Când, într-o zi, voi părăsi Pământul,
Iar țărna mă va frânge în sfârșeală,
Eu voi lăsa în urma mea Cuvântul
Și-o lacrimă de-opal, atemporală.

SONET ÎN TAINA NOPTII
Să ningă lin, ori ningă în troiene,
Din ceru-nnegurat, ușor, să cadă,
Mai albi decât e crinul, fulgi grămadă,
Într-o tăcere tandră, și, alene

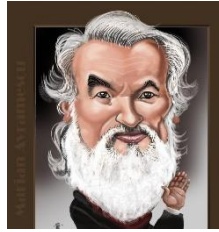
Să ningă-n basm nescris, ca-ntr-o baladă,
Și-n armonii - celeste cantilene
Să cânte lira nopții în refrene
Și să desfacă norii de broboadă.

Să ningă blând, să ningă ca-n poveste,
Pe-altarul de zăpezi pe care sfinții
Se pierd în ruga inimii și-a minții,

În timp ce-un cântec sacru dă de veste
Că-n Betleem, în taina nopții, grea,
Se naște Pruncul sub o sfântă stea.

Daria Dumescu

VASILE VAJOGA (mențiune)



MAGIE...

La cosit de umbre lunca-mi pare ca o
Taină a poveștii adormite-n lut,
Unde roua ierbii, grea, din zori aș bea-o
În galopul negru-al cailor în rut.

Și atunci, întocmai ca demult, odată,
Mi se-nstrună-n suflet corzi de funigei,
Iar otrava ierbii, -ncet, aș bea-o toată
Și-aș ciocni ulceaua cu moșnegii zmei.

La cosit de umbre, iarba sunt și coasă,
Și-mplinind descântul vremii din părinți,
Otrăvite seve neatins mă lasă,
Ca pe-un cal al nopții dintr-un basm cu prinți!

E IUNIE ȘI PLOUĂ PESTE LUNCĂ
(triadă-n revers)

Ploaia scurmă șerpi de lut în dig,
Șfichiuind cu cnut lichid cărarea.
Uzi, la stână câinii dorm covrig,
Ca din glod să simtă-n trup răcoarea.

Se încruntă gârla în aval,
Cenușie-n unda-i ca de bragă;
Stau lăstunii, muți, în zid de mal,
Amăgind menirea lor pribeagă.

Rebegesc răchiți în strai de stropi,
Potrivindu-și gluga sub bărbie,
Curg șiroaie-n ciudă peste plopi,
Din nămiezi, la ceasuri de chindie...

Din nămiezi, la ceasuri de chindie,
Curg șiroaie-n ciudă peste plopi.
Potrivindu-și gluga sub bărbie,
Rebegesc răchiți în strai de stropi.

Amăgind menirea lor pribeagă,
Stau lăstunii, muți, în zid de mal;
Cenușie-n unda-i ca de bragă,
Se încruntă gârla în aval.

Ca din glod să simtă-n trup răcoarea,
Uzi, la stână câinii dorm covrig;
Șfichiuind cu cnut lichid cărarea,
Ploaia scurmă șerpi de lut în dig!

CLOPOT DE TOAMNĂ (triadă-n revers)

Pe răbojul vremii mai crestează-o toamnă
Cucii din pendule strânși pe punți de fum,
Când, prin sălcii, vântul ostenit mă-ndeamnă
Datorii uitate să le-ntorc acum.

Și-și dezbracă-n luncă haina verii plopii,
Semn că-al toamnei clopot încă n-a tăcut;
De-ai mei frați, licornii, cu porunci m-apropii,
Să stea strajă nopții, lângă râpi de lut.

Tot smaraldul verii îmi îngheață-n pleoapă,
Mută deznădejde-a jertfei pe altar
Și ca-ntr-o poveste așteptând să-nceapă,
Toamna-n glas de clopot bântuie hoinar.

Toamna-n glas de clopot bântuie hoinar
Și, ca-ntr-o poveste așteptând să-nceapă,
Mută deznădejde-a jertfei pe altar,
Tot smaraldul verii îmi îngheață-n pleoapă.

Să stea strajă nopții lângă râpi de lut,
De-ai mei frați, licornii, cu porunci m-apropii,
Semn că-al toamnei clopot încă n-a tăcut
Și-și dezbracă-n luncă haina verii plopii.

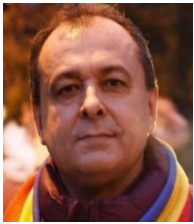
Datorii uitate să le-ntorc acum,
Când, prin sălcii vântul ostenit mă-ndeamnă,
Cucii din pendule strânși pe punți de fum,
Pe răbojul vremii mai crestează-o toamnă!

Vasile Vajoga

Suntem ceea ce iubim



CONSTANTIN MOLDOVAN



ACASĂ LA PRIMARUL CONDEESCU!

S-a încheiat, iată și cea de a XIX - a ediție a Festivalului Internațional de Poezie, Epigramă și Umor „Romeo și Julieta la Mizil”.

A fost, ca întotdeauna, o mare bucurie reîntâlnirea cu oameni dragi sosiți din toată țara pentru a celebra prietenia pusă în slujba versului și a poantei.

Evenimentul s-a desfășurat în Casa de la șosea a lui Leonida Condeescu - fost primar al orașului Mizil pe la 1888! - invitații fiind primiți cu pâine și sare conform tradiționalei ospitalități românești.

Am revăzut locuri care ne-au răscolit amintirile și aș numi, măcar, Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu” - atâția ani gazdă a festivalului, fostul hotel „Maximus” - unde am fost cazați în câteva rânduri, celebra „Alexandra café” - loc iubit de către toți cei care ajung la această reușită manifestare culturală, dar și câteva celebre podgorii din împrejurimi - cu cramele aferente, evident.

Nu au lipsit, nici de această dată, de la întâlnire, numeroase personalități ale vieții culturale românești precum doamna prof. Victoria Milescu, domnul prof. univ. dr. Adrian Cioroianu, domnul Ion M. Ioniță - redactorul-șef al revistei „Historia”, îndrăgitul actor Eugen Cristea, cunoscutul jurnalist și comentator sportiv Ionel Stoica, caricaturistul sucevean Mihai Pânzaru-PIM (proaspăt octogenar!), domnul George Corbu - Președintele Uniunii Epigramiștilor din România și mulți alții. A lipsit, însă din motive obiective, invitatul de onoare Ioan

Aurel Pop - Președintele Academiei Române - care a salutat, totuși, asistența printr-un mesaj video apreciat de către toți cei prezenți.

Nu au fost uitați nici seniorii plecați să scrie... dincolo, în memoria lor fiind ținut un minut de reculegere (au fost evocați, prin reușite luări de cuvânt, poetul și jurnalistul bucovinean Vasile Tărățeanu, scriitorul, criticul literar prof. dr. Ștefan Cazimir și poeta Petronela Apopei - care ne-a părăsit în noiembrie 2025).

Epigramiștii prezenți, frumos încolonați, au recitat și ei câte două epigrame cu care au reușit să aducă zâmbete pe fețele spectatorilor și să arate că această specie literară merită iubită și apreciată.

Prezentatorii Galei au fost Luisa Stănescu - studentă a Universității Internaționale Danubius din Galați și Costin Enache - inimosul și talentatul realizator al emisiunii „Vatra Luminoasă” de la Radio România Actualități.

Gazde bune s-au dovedit a fi, la fel ca în anii precedenți, domnii profesori Victor Minea și Laurențiu Bădicioiu, admirabili prin ceea ce fac pentru Mizil și pentru promovarea culturii românești.

Aprecieri și aplauze merită, de asemenea, elevii voluntari de la „Tocilescu”, aceștia fiind prezenți peste tot cu acel inegalabil entuziasm specific vârstei.

Un eveniment cultural reușit, care la anul - sunt convins! - va fi și mai și... Felicitări tuturor!

RUGĂ

Când văd Mizilul plin de toți artiștii,
Mă rog, discret, pupându-mi amuleta,
Să ia toți banii, ei... epigramiștii,
Iar mie să-mi rămână Julieta!

(Monitorul de Suceava, joi, 5 februarie 2026)

ION DIVIZA (n. 07.02.1955)



ION, GURĂ DE AUR

Dacă mulți se vor întreba de ce, după „Păpușa cu ouă de aur” am pus acest titlu, este numai pentru că nu l-au auzit pe Ion Diviza „propăvăduind” epigrame. Cu o voce și o frazare smulse din manualul hohotului de răs și a prezenței scenice de histrion, nu are egal în ropotul de aplauze și de-aclamații dinspre public. Multe din „zicerile” sale rămân în memoria nației, precum cele ale marilor actori ori clasici scriitori de umor. Primul exemplu care îmi vine în minte e întreaga sa prestație de la Festivalul „Constantin Tănase” de la Vaslui, din 2024, când a făcut senzație. Impresia mea este că și dacă n-ar fi spus nimic, ar fi generat aceleași reacții în cascadă, numai mimând, ca un hâtru universal, intrarea în scenă.

Pentru că da, înainte de toate, e un suflet bun, stăpân și supus al poantei insolite, care scrie cum respiră aforisme și epigrame, cufundat în telefon și în dispute lingvistice cu „un inginer”, Nicolae Bunduri, ori de epitafuri cu Petru Ioan Gârda. În echipă cu Gheorghe Bâlici, partea cu mustață a Binomului epigramatic din Chișinău răvășește toate clasamentele concursurilor de gen din România, aducând aminte de fervoarea și nonșalanța lui Efim Tarlapan, ca și celebrul său „coechipier”. Mulți s-au uitat lung spre podiumul de la Mizil, sperând să-l vadă apărând, măcar în ultima clipă, după vreun stâlp al sălii mari din Casa Leonida Condeescu. Dar el nu și nu, de departe, după niște investigații, s-a (re)pus pe trăit și pe epigrame în Chișinău, iar oamenii de-acolo ne-au transmis că-i „foarte ghini”. Ceea ce îi urez și eu, ca unui vechi prieten. La mulți ani!

Daniel Bratu

PRAGMATISM

Chiar de te-ai pricopsit cu-averii și slavă,
Simțindu-te un mafiot sadea,
Și ți-ai fixat pe ușă o potcoavă,
Atârnă și o armă lângă ea!...

ÎNCORNORATUL FIDEL

Lovit de vestea dezarmantă
Că mândra-i soața îl traduce,
Nici nu știa-ncotro s-apuce...
Și o luă înspre amantă...

MOȘTENITORI LA ANIVERSARE

Când orice lumânare de pe tort,
Bunelu-o stinge fără mult efort,
Noi ne convingem că-i cu neputință
Să-l scoatem prea curând din locuință.

CALVARUL EXISTENȚEI

Ne ține soarta noastră azi în ceață,
De ea nu-i chip să fugi nici s-o înșeli;
Puține poți schimba în astă viață...
Ciorapii însă trebuie să-i speli!

MESAJUL „MARILOR” POETI

Am vrea și noi, contemporani,
S-o ducem azi mai omenește,
Da-n viața noastră de titani,
Eternitatea ne grăbește...

DERUTĂ ÎN OCCIDENT

Azi vezi fustangii depravați,
Femei de moravuri ușoare,
Și chiar ofilite fecioare
Cu soți, care fug... la bărbați.

Ion Diviza

DARIA DUMESCU
(n. 20.02.1954)



MEMENTO MORI

O moarte am, nu-i cazul să demasc,
Dar până-atunci de-o să mă prindă criza,
De răs aş vrea să mor şi să renasc
La poantele lui Bâlci şi Diviza.

UNUI AUTOR...

Când cu tam-tam volumul şi-a lansat,
Ne-a oferit un vin, culoarea murii,
Ocazie cu care am aflat
De ce-i atât de negru-n cerul gurii!

SOLIDARITATE

Muncesc românii ca băgaţi în priză,
Prin Europa, în condiţii dure,
Că bieţii guvernanţi, aflaţi în criză,
Ajuns-au de nu au ce să mai fure!

INSTANTANEU PARLAMENTAR

Cei aleşi se iau la sfadă,
Vorbe grele nu-şi ascund,
Până când încep să cadă,
Rând pe rând în... somn profund.

**ÎNDEM N PREELECTORAL
LA VÂRSTA A TREIA**

Aseară au venit spre-a mă convinge
Vreo trei blondine;
Le-am spus când începură a se-ncinge
Că... n-au cu cine!

SANDA NICUCIE
(n. 19.02.1968)



CONSTATARE

Precum fulgul de zăpadă,
Căzător prin ierni, socot...
Ce-a-nceput de ieri să cadă,
Astăzi a căzut de tot.

MAT(OLIȚI)

A-nceput de ieri să cadă
Câte-un om, la noi ,prin sat –
Nu-s bolnavi, ci vin grămadă
De la MAT*.

TALENT

Al meu băiat, acum, o lună,
Şi-a „tras” nevestă, neatent -
Nu ştiu de-am fost o mamă bună,
Dar să fiu soacră am talent.

LA MIZIL, JURAȚII AU PURTAT ROBE

Jurații, ca să-i poți reține,
Că altfel ți-este foarte greu,
S-au îmbrăcat, cum se cuvine,
În robele lui Dumnezeu...

**TOT LA MIZIL, JURAȚII AU PRIMIT
PREMII ÎN NATURĂ**

Că n-au dormit, nici n-au mâncat
Şi-au jurizat fără Petrică**
Binomul i-a recompensat
C-un iaurţel şi-o păturică!

**crâşmă sătească, arh. (MAT- Monopolul Alcoolului
şi Tutunului); **Petru Ioan Gârda, fost jurat*

ION MICUȚ
(n. 14.02.1947)



ASTA E!

Nu e o constatare nouă;
Românii se împart în două:
O parte ce primește mită
Și-o parte care o achită.

DEFINIȚIE

Epigrama-i o urzică
Ce-n năravuri se implică;
Mulți mimează că fac artă
Folosind urzica moartă.

EPILOG ESTIVAL

Mi-am legat de ea fiorul
Pe o plajă cât e zarea;
Ieftin m-a costat amorul...
Foarte mult... spitalizarea!

CĂTRE MINISTRUL APĂRĂRII

O telegramă o să-i scriu,
Să decoreze toți soldații
Ce mi-au venit la inundații,
Salvând butoiul cu rachiu.

AJUTOR DE-NMORMÂNTARE

Guvernu-a majorat expres
Și ajutorul de deces
Și, auzind de legea asta,
Enorm s-a bucurat nevasta.

GHEORGHE BÂLICI
(n. 03.02.1963)



LEGITATE

Cel cu mintea sclipitoare,
Încurcat în socoteli,
Se-ndoiește că o are;
Prostul n-are îndoieli...

FEMEIA, ETERNA MUZĂ

Poeții, visători mereu,
Îi tot promit, cu frenezie,
C-o vor iubi o veșnicie;
O noapte este mult mai greu!

DIFERENȚĂ

Devii tot timpul furios
Când te-amăgește-un mincinos
Și ești aproape fericit
Când te mai minte-un... om cinstit.

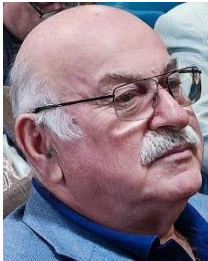
MEMORIA HÂRTIEI

Ca lemn, cu „drujbă” ori secure,
Mă taie prostul din pădure
Și mă omoară, ca hârtie,
Cu pixul, prostul care scrie...

PRECAUȚIE

În viața asta are rost
Când vezi c-atât de rău te-mpunge,
Să nu-i spui prostului că-i prost,
Că nici nu știi ce șef ajunge!

DAVID VALENTIN
(n. 16.02.1957)



PRIMELE IUBIRI

Iubeam, copil, purtând bretele,
Și-apoi adolescent, holtei,
Păpușile surorii mele...
Apoi pe profesoara ei!

ÎNNOBILARE

Bând licoarea de Cotnari,
Stors din struguri în cofiță
Și bețivii ordinari
Se pretind bețivi de viță!

RECICLARE

Am face munți de euroi,
Vânzând doar fierul vechi, grămadă,
Că toți aleșii au, la noi,
Legată-o tinichea de coadă!

SURPRIZELE MOȘULUI

Când fumul alb ieșea pe coș,
La o vecină nărăvașă,
Pe înserat veni un moș...
Iar peste nouă luni, o moașă!

UN FEL DE MAIDANEZ

Viață ai de câine,
Deputat sărman:
Îți câștigi o pâine
Numai din ciolan!

LAURENȚIU GHIȚĂ
(n. 07.02.1966)



INVESTIȚIE

Parcu-i reabilitat
Cheltuind un milion:
Bănci, alei, s-au renovat,
Iar gazonul e... beton!

MARINARII

Ei sunt veșnic mușteriii
Unor vorbe de import:
Își deosebesc copiii
După vorbă... după Port!...

IDILĂ ÎN PARC

Pe o băncuță, lângă lac,
Stau doi îndrăgostiți stingheri;
Ea are fluturi în stomac,
El - patru mici și două beri.

DILEMĂ

Când vezi rușii la hotare,
O dilemă se ridică:
Ori e Rusia prea mare,
Ori planeta e prea mică!

CUPLU IDEAL

Perechea asta are fani
Printre-amatorii de idile:
Ea-i jumătatea lui în ani,
El, jumătatea ei în kile!

FLORINA DINESCU – DINU
(08.02.1954)



ELIXIR

Infernalul său destin
Este dirijat de-o fată:
Când ea-i spune simplu - vin!
El și simte că se-mbată...

RENAȘTERE

Iernii i-au trecut fiorii,
Azi în sat e mare bal;
Toți așteaptă iar cocorii
Și-ajutorul social!

„O LUPTĂ-I VIAȚA”...

Că-i scrutin electoral,
E furtună ca pe mare;
Dar rezistă-oricărui val
Cel cu buzunarul tare!

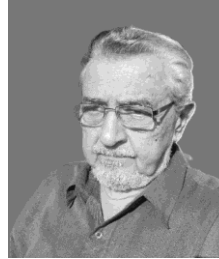
VREME NEFAVORABILĂ

Când e-n căsnicie nor
Și iubirea se destramă,
Nu primești un mărtișor,
Dar inspiri o epigramă...

BĂRBAȚII

Ca stâlpi ai casei, curajoși,
Precum îi știm de mii de ani,
Se dau adesea bravi cocoși
Și pică-apoi de mari fazani...

CONSTANTIN BIDULESCU
(29.02.1944)



INTERVIUL

Am declarat la interviu,
Într-o revistă reprodus,
Că spiritul îmi este viu,
Doar ambalajul s-a cam dus.

FURATUL MIRESEI

Nu mai era angoasa,
Iar pe miri îi bucurau
Dacă lăsau mireasa
Și pe soacre le furau.

DEZAMĂGIRE

O iubeam ca pe un crin,
Cum iubești o orhidee,
Dar aflai că un vecin...
O iubea ca pe-o femeie.

OM DE CASĂ

M-am însurat o dată
Ca pentru totdeauna,
Amantă niciodată
Nu am avut... doar una.

HOȚII

Nu aș fi eu prea mâhnit
Chiar de mi-ar fura și banii
Dar aș fi mai mulțumit
De-ar fura, din vârstă, anii.

EMIL IANUȘ
(n. 27.02.1937)



UNEI FAMILII OARECARE

Soața lui e ideală,
După cum îl îngrijește:
Ea îl calcă, ea îl spală,
Și tot ea îl și cârpește!

DRAGOSTE LA VÂRSTA A TREIA

Că mă lași să te iubesc,
Draga mea, îți mulțumesc,
Dar m-aș bucura enorm
Dacă m-ai lăsa să dorm!...

UNUI GINERE

Eu muncesc și la păduri,
Și la câmp, și la șosele,
Să pot ține șapte guri;
Nu și gura... soacrei mele!

BAHICĂ

Când ieși din bar Mardare,
Se opri în prag puțin
Și-ngână cu voce tare:
„Ia, stai, bre... eu plec sau vin??!”

AREALUL FRUMUSEȚII

Frumusețea la bărbat
E un spațiu limitat,
Dar pentru femeia șic,
Universul e prea mic.

VICTOR BIVOLU
(n. 17.02.1953)



CE A FOST, A FOST

Azi în patria română
Nu mai e ca altă dată;
Ce se poate face-ndată
...Se amână!

NE IUBEȘTE DUMNEZEU

Pentru un popor prea harnic
Prea Înaltul este darnic;
Ne dă apă în galoși
Și noian... de mincinoși!

UNUI FOST EDIL

Primarul unui sat îndepărtat
Ce a furat de și-a făcut palat,
Și unde drumurile-s toate praf,
...Ajuns-a subiect de epitaf!

PILOSUL

Și-a făcut debut prin pilă;
Azi aplică doar ștampilă
De pe-un loc asigurat
De-o mătușă... mare-n stat!

BALAST

Mama soacră și-o nevăstă
Sunt în casă grea năpastă;
Doar cu țuica și cu vinul
Mai poți îndulci... veninul!

ALEXANDRU OLTEAN
(n. 01.02.1949)



CONJUGALĂ

Cum le-a fost iubirea scut,
Astăzi nu-și găsec cuvinte:
El - cu gândul la trecut,
Ea - cu viața înainte!

AMINTIRI

Întâlniri au fost din plin,
Însă, când privesc din spate,
Cel mai des în minte-mi vin
Întâlnirile ratate!

GHINION

Supărat ca nimeni altul,
Își îneacă-n vin amarul:
Când să-și ia și doctoratul,
Nu-și găsea Abecedarul!

MERSUL TRENURILOR

Azi cu trenul când mă duc,
Brazi să număr mai apuc
Și, de mai încetinesc,
Aș putea să-i văd cum cresc!

ACCIDENT

A-nțeles dintr-o privire:
Soacra șansă nu mai are.
La așa nenorocire,
Bucuria-i foarte mare!

VASILE B. GĂDĂLIN
(n. 06.02.1944)



CONSTATARE

Să uite umbra dictaturii,
Meseriașii cei mai buni
Se dăruisc total naturii:
Culeg în Spania căpșuni!

BIETUL TĂRAN!

Țăranul nostru e sărac,
A depășit condiții dure,
Nu poți să-l prinzi cu mâța-n sac,
Că nu mai are ce să... fure!

NOI, ROMÂNII

Democrația o iubim fierbinte
Și suntem toleranți din cale-afară:
Cunoașteți, pe pământ, o altă țară
Cu rege, împărat și... președinte?!

RISC ASUMAT

Nu sunt bărbat atrăgător,
Indiferent ce-o să se spună;
Iubesc femeia până mor
De SIDA sau de moarte bună.

UNUI SCRITOR PRODUCTIV

Fiind convins că viața-i fum,
A scos volum după volum,
Iar cărțile sunt bunicele:
Le-aprinzi și scot la fum din ele...

MARIAN AVRAMESCU
(n. 09.02.1964)



FANTE... ZISTUL IMAGINII



CĂTĂLINA ORȘIVSCHI



10 FEBRUARIE - ZIUA UMBRELEI

Azi plouă cu taxe și strâng din măsele,
Când iar cu necazuri mii plouă mereu,
Deci chiar este cazul, cum plouă din greu,
Să port eu tot timpul mai multe umbrele.

16 FEBRUARIE - ZIUA ÎNVESELIRII PERSOANELOR MOROCĂNOASE

De ești morocănos, posac,
N-aș vrea ca să te iau în seamă,
Da-ți dau un sfat, atâta fac:
Tratează-te c-o epigramă!

DRAGOBETE

Pe douăzecișipatru, în Făurar, mereu,
Feciorul Babei Dochii, frumosul Dragobete,
Ce din trecuturi vine, de la strămoși, un zeu,
Aleargă ca să prindă și să sărute fete.

Tradiția se ține și azi cu încântare,
Iar fetele cu toate l-așteaptă-nfrigurate
Și, cum se face ziua, privesc, visând, în zare,
Sperând ca de iubire să fie asaltate.

De-aș fi băiat, socot că nicicând în locul lui
N-aș vrea să fiu, în rolul-i ingrat de Don Juan,
Ca să sărut eu fete molâi, urâte, șui,
Cu zâmbet strâmb, fals poate, cu ochiul prea viclean.

Pe cele frumușele, ochioase și istețe,
Le-aș săruta cu-ardoare, chiar de mai multe ori,
Dar știu eu că pe ele le-aș pierde prin fânețe,
Urmate-n taină mare de tinerii feciori.

Cum cad, împiedicate, doar cele ce sunt slute,
Boccii și hâde, cred că m-aș speria de moarte
Și somnul o să-mi piară, nimic n-o să m-ajute,
Nici chiar când de o jună frumoasă-o să am parte.

Dar n-o lungesc la vorbă, că plec să mă gătesc,
De astăzi, fără grabă, cum știu eu, pe-ndelete,
Fiindcă sper ursitul și eu să mi-l gătesc,
Că mâine, știe-oricine că este Dragobete!

Așa cum este datul, aștept cadouri multe,
Săruturi cu duimul, toți vorbe dulci să-mi spună,
Iar eu mărturisii-voi oricărui vrea s-asculte
Că vreau un Dragobete în fiecare lună.

Cum este sărbătoare, deci nu se face treabă,
În plus, cum cred și-n semne, de-exemplu cum ar fi
Că-l paște ghinionul pe-un tip pus pe gâlceavă,
Eu vreau un Dragobete în fiecare zi!

Mă-nchin, că-s credincioasă și bat mătăanii - zeci,
Chiar fac litanii zilnic, rugându-te,-așadar,
Pe tine, Domn din Ceruri, în calendar să treci
Doar douăzecișipatru și luna: Făurar!

MĂRTURISIRE

Lovituri de lance am simțit
Când m-a încolțit EA, pe-ndelete,
Tot privind un trup desăvârșit
Ce se distingează printre portrete.

M-am simțit altfel eu, dintr-odată
Și m-am întreat: o fi frumoasă
Cum în scrieri EA se tot arată,
Și când va intra la mine-n casă?

Înspre mine calmă EA pășea,
Limpede-o vedeam, precum cristalul;
Clopoței sunau - începe balul:
E durerea-ori fericirea mea?

Am descoperit IUBIREA și, în fine,
O consider raza mea de soare
Și, zău, eu i-aș pune legătoare
De-astăzi să m-aleagă doar pe mine!



MIRELA BUTNARIU (*redactor Crai Nou, Suceava*)



FĂRĂ NOROC

Aflu, zilele trecute, că Romeo și Julieta au fugit de acasă, de la Iași. Ați ghicit, au fugit pentru că familiile nu erau de acord cu relația lor, așa încât cei doi tineri, ambii în vârstă de 18 ani, și-au luat lumea în cap. Au ajuns la Suceava, s-au cazat la o pensiune și, supărați de discuțiile în contradictoriu cu părinții, au hotărât să-și pună capăt zilelor, neconcepând viața unul fără celălalt. Cum nu aveau la îndemână decât „Paracetamol”, au înghițit ce-au avut. Ficatul a reacționat și, speriat de starea sa, dar și de a Julietei, Romeo a sunat la 112 și, astfel, tragedia a fost evitată. Contactate telefonic, atât doamna Capulet, cât și doamna Montague au declarat că nu sunt de acord ca cei doi tineri să se iubească. Nu sunt și gata. Ba, mai mult, doamna Montague, supărată că Romeo a plecat și de data aceasta de acasă, fără să anunțe, așa cum ar trebui să facă un băiat cuminte, nu s-a arătat impresionată nici măcar de faptul că cei doi au fost la un pas de moarte. Nu și nu.

Doamnă Montague, doamna Capulet, haideți în mileniul trei, doamnelor! Nu credeam că ați supraviețuit, prin secole, dar, dacă tot ați rezistat, haideți, faceți un efort și săriți din secolul XIV, aici, în zilele noastre! Zile în care se presupune că, chiar dacă nu sunteți mulțumite de alegerea copiilor dv., chiar dacă aveți motive întemeiate pentru asta, nu-i aduceți în situația de a lua decizii cu mintea înfierbântată de adolescent îndrăgostit.

Copilul are viața lui, alege cu mintea lui, după gustul lui, nu l-ați făcut ca să vă îndeplinească dorințele și visele. E un om la început de viață, trebuie să experimenteze, o să și greșească, poate, dar, dacă alegeți să-l judecați, în loc să-l înțelegeți, o să-l îndepărtați, ba chiar o să-și ia lumea în cap. Puneți-vă în locul lui și, în loc să-l condamnați pentru alegerea făcută, căutați să aflați cum gândește, ce simte, pentru a nu-l vizita apoi la spital, dacă aveți norocul să scape cu viață dintr-un moment în care nu a putut pricepe de ce oamenii mari au uitat că au fost tineri și că au iubit nebunește.

Dacă au avut norocul acesta.

FETE MODESTE

Dacă nici românele nu-s fete de comitet...

„77% dintre românce își doresc să primească flori pe 14 februarie, deși nu sărbătoresc într-un mod special Valentine`s Day.”

Trandafiri roșii, asta vor, în general, fetele-modestele.

Trebuie să vă spun, însă, că e un sondaj făcut de Floria.ro.

Bine că nu l-a făcut Chanel.



TREI DOAMNE

Viață de navetist. Înaintăm pe șoseaua flancată de câmpurile încă albe. E pace, liniște și iertare în albul ăsta care lucește în ger. În oglinda retrovizoare vedem un cer înroșit de la un soare care răsare și parcă vrea să ne ajungă din urmă. Ascultăm muzică în surdină. Trei femei mergând parcă nu spre serviciu, ci în voiaj. Amintiri și imagini mi se perindă prin minte. Sunt bătrână, la câte amintiri am. Și-atunci de ce mi-e sufletul atât de tânăr azi?

„ȚARA MEA DE SUFLET”

Acum o săptămână eram împovărată de griji. Centrala dădea rateuri - calorifere calde, apă caldă nu, când mă vedeam în oglindă mă apuca depresia, pentru că părul meu plângea că vrea vopsit...

Azi m-am trezit odihnită, pe de o parte pentru că a fost prima dimineată după multe în care mi-am permis să dorm până spre ora nouă, dar mai ales pentru că problemele s-au rezolvat.

Și asta pentru că în jurul meu există oameni de o infinită bunăvoință. Când luni am sunat-o pe coafeză să o întreb dacă mă poate primi tot luni - și nu fac asta din aroganță, ci pentru că timpul nu-mi este deloc prieten - deși avea un alt program, s-a dat peste cap și m-a primit. Când l-am sunat pe inginerul care îmi face revizia la centrală să îmi spună că am o problemă, cu toate că avea o mulțime de solicitări, a venit imediat și a reparat defecțiunea. Toată săptămâna asta, ca și cealaltă, fiul meu, alături de colegii de la Serviciul Voluntar de Ambulanță, au îndurat gerul pentru a culege oamenii fără adăpost de pe străzi. Tot săptămâna asta am avut surpriza să constat că un poet adevărat își rupe din timp ca să citească încercarea mea stângace de a așterne în cuvinte gânduri și sentimente.

Oamenii ăștia mi-au transformat săptămâna din una cu început mohorât în una cu final cu soare în suflet, în ciuda vremii de afară. Oamenii ăștia, care ar fi putut fi oriunde în altă parte, dar au ales să trăiască în România. Și ca ei sunt și alții. Nu îi întâlnesc doar eu, ci voi toți. Ei fac ca România să fie o țară în care să vrei să trăiești. La mulți ani, români! La mulți ani, România!

PROMISIUNE

Să și râdem, că eu am făcut-o cu poftă de dimineată. Soția unui coleg îi spune: „Dacă răcește băiatul la fotbal, nu vorbesc cu tine o săptămână!” El o întreabă: „Promiți?”

PREA...

Azi, dezbătând cu o colegă un subiect anume, îi spun: „Mie asta nu mi se mai poate întâmpla. Sunt prea bătrână și prea afurisită.” Ea răspunde: „Prea bătrână nu ești...”

RONDELURI PE NIVELURI

ARCA

Pe mine m-a uitat bătrânul Noe
Într-un copac, când culegeam căpșuni,
Noroc că m-am salvat pe o canoe
La patru vâsle, într-o marți sau luni.

Nu am regrete, cum n-avea nici Zoe,
Deși-am pierdut averea din străbuni,
Pe mine m-a uitat bătrânul Noe
Într-un copac, când culegeam căpșuni.

E plină Arca astăzi de nebuni,
De albi, de negri sau de edgari poe,
Iar tu aștepți să ai program de voie
Și, ferm convins că oamenii sunt buni,

Pe mine m-a uitat bătrânul Noe...

Sanda Nicucie

RONDELLON

Zăpada s-a urcat pe gard,
Ca o căruță, cu surdine
Pe lătrături, ce ne mai ard,
La bot, vifornița ce vine.

Sub noi, podeaua, revanșard,
Răsuflă gheață și suspin. E
Zăpada trasă peste gard,
Ca o căruță cu surdine.

Se fac troiene, în cămine,
Din foste piei, de leopard.
- Où sont les neiges? aud, trop tard,
Când urci, albastră, peste mine,

Cum și zăpezile, pe gard...

Daniel Bratu

E FERICIREA SINCERĂ TUMOARE

E fericirea sinceră tumoare,
Șpagatul între aste neputințe,
Sobor de buze false și căințe,
O ciorbă rece, logic, fără sare...

Când țipă-n cord un înger de ratare,
Și mă îndop cu bere și sentințe,
E fericirea sinceră tumoare,
Șpagatul între aste neputințe.

Sunt condamnatul fără condamnare,
În cușca gri a propriei ființe,
Mă bat, concav, c-un stol de consecințe,
Când mă îngroapă buza ta-n uitare,

E fericirea sinceră tumoare.

Florin Rădulescu

RONDEL DE IARNĂ

Omătul se-nalță și trece de gard,
Cătându-și odihna în iedere-aprinse,
Când norii își scutură hainele ninse
Și-și leapădă-n grabă și ultimul fard.

Rotesc, enigmatici, cu aripi învinse
Eraticii corbi pe cărări de hazard;
Omătul se-nalță și trece de gard,
Cătându-și odihna în iedere-aprinse.

Doar versul și cântul vestitului bard,
În mica odaie, sub stelele stinse,
Străbat întorcând veșniciei necuprinse,
Când lemnele-n sobă trăirile-și ard

Și-omătul se-nalță și trece de gard.

Daria Dumescu

SONETE PE-NDELETE

HĂRNICIE

Vecina mea-i extrem de muncitoare,
Peste program rămâne-ades cu șeful,
De parcă tatonează relieful
De pe Carpații noștri pân' la mare.

Cu ochi căprui și pielea ca sideful,
E bună... rău, având piper și sare
Pe limba-i delicată, migratoare,
Ce face de amor să-ți vină cheful.

Păcat că ghinionul nu o iartă:
Pe șef îl vizitează azi soția
Și presupun că va urma o ceartă,

Ce-o să se-audă până la Ilia;
Nevasta n-o să vrea să îl împartă,
Dar poate o să-i dea din el... stafia.

Camelia Ardelean

SONET DE SEARĂ

Acest sonet l-am scris în prag de seară
Când începeau să urce stele-n cer,
Iar luna, mândrul nopții giuvaer,
Se cățara pe-a dorurilor scară.

În suflet nu mai e pustiu și ger,
Nici soarta nu mai pare-așa amară
Și-am înțeles că timpul, care zboară,
Atinge numai visul pasager.

Acei ce pot să creadă-n fericire
Se vor lupta, mereu, pentru iubire,
Căci fericirea și iubirea-s una;

Desigur, mai există amăgiri
Închise-n clipa vreunor rătăciri,
Dar astea vin și trec... Întotdeauna.

Constantin Moldovan

ARS POETICA

Pe bun motiv, eu nu mai scriu sonet,
Îmi pare feudal, aristocrat,
Departa de umorul democrat
Și de instinctul meu analfabet.

M-am săturat de gând îngândurat,
Ce naște ode, imne, berechet...
Oricare plângăcios se vrea poet,
Punând în vers, orgoliu de-mpărat.

Sonetul este, fără dubiu, țarc,
O țară cu hotare de beton...
În el, mă simt ca musca într-un parc,

Ducându-le albinelor, plocon.
Asemănându-l unui poligon,
În el, săgeata doarme lângă arc.

Janet Nică

SSSONET

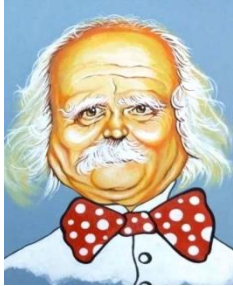
Sărută-mă sălbatic. Stau secunde
Sezoane stau sărutul să-l simțesc.
Semnalizează sânul stâng, surprinde,
Sublima stare suie... spiciuiesc!

Salteaua sucombează, spumegânde,
Sub semnul-semn, sonete siluiesc.
Silabisind satanic spaime, scunde
Sunt serile... steluțe strălucesc.

Sleită scriu sublim, stăruitor
Sezonul soarelui sălbatic
Se scurge sângele, seducător

Salut sexos savane... sistematic,
Stârnesc senzații sadice... starletul
Stări sâsâind scâlâmbăie sonetul.

Sanda Nicucie



FUGA DE BACH (continuare) (un roman mititel)

10

Hanibal scrie cu sârg declarația. Pentru a fi original, din loc în loc, folosește metafora, alegoria, oximoronul și ceva mai cumpătat, epitetul. În încăpere intră un agent :

- Am adus inventarul cu obiectele găsite asupra infractorului la percheziția corporală, zice el.

Ofițerul ia hârtia și o citește cu atenție: un ceas de mână, un portofel aproape gol, o curea, o legătură mare de chei și trei prezervative cu aromă de nucă de cocos.

- Trei prezervative!!! exclamă el cu trei semne de exclamație. Iată dovada că, pe lângă faptul că ești un hoț ordinar de versuri, ești și un periculos violator.

- Vă rog frumos să nu săriți calul, zice Hanibal contrariat. N-aveți nicio dovadă că sunt violator.

- Ba am! Ai fost chiar fotografiat în timp ce încercai să violezi farmacia. Noroc că bravii noștri gardieni au fost vigilenți. Oricum și tentativa de viol se pedepsește. Luați-l și băgați-l la arest !

11

Arestul poliției este cam înghesuit, dar cochet. Celula pare chiar intimă. Pe pereți se găsesc diferite hărți desenate de muștele strivite. Alte sute de insecte zboară fericite și libere, intrând și ieșind printre gratiile ce par suficient de solide. Pe peretele nordic se află harta Groenlandei. Are și pete albe care sugerează ghețarii. Peretele sudic este dominat de Australia. Câțiva greieri mișună săltăreți amintind de prezența cangurilor. Peretele estic, cel care încadrează și ușa, seamănă perfect cu Siberia. În stânga ușii, cineva a scris cu creionul chimic: NU MAI VREAU ÎN ACEST GULAG. Altul, mai ludic, adăugase dedesubt: JUR SĂ NU MAI JOC LA RULETA RUSEASCĂ. Deasupra ușii, câteva pete de igrasie conturează perfect insulele japoneze. Deodată, un grup de ploșnițe dotate până-n dinți cu arme urât mirositoare, au țâșnit din insula rusească Sahalin spre arhipelagul japonez cu intenția de a-l cuceri. Noroc cu niște gândaci de Colorado care adăstau în Okinawa și care au pus imediat ploșnițele la respect.

Hanibal se întoarce și spre peretele vestic. Acesta era ocupat aproape în întregime de harta Turciei.

- Nu este corect, gândi el cu voce tare. Spre vest nu este Turcia. Spre vest este America. Și în afară de asta, în Turcia nu trăiesc aligatori.

(va mai fi)

Mihai Frunză, romancier

EPIGRAME-N BALANSOARE

UNUI BEȚIV

Când se luminează zarea
Și te-ntorci la soața dragă,
Nimerind cu greu cărarea,
Ce te legeni! Ce te leagă!

Petru Ioan Gârda

ATITUDINE PRO GUVERNANȚII REFORMIȘTI

Ne legănăm de-o vreme capul
Și dăm din buze mărunțel,
Că au ajuns la alt nivel...
Cu jaful.

Nicolae Bunduri

PREMONIȚIE DE ANTREPRENOR

Cu-n Guvern de mascaradă
Ce se leagănă în gol,
Pun pariu că o să cadă...
Iar, ANAF-ul în control!

Mihai Lungescu

COLEGI SĂRITORI

Când pauza de prânz la slujbă iau,
Și merg în parc, în leagăn să mă dau,
Mă-mping colegi din spate, cu avânt,
Că sunt destui ce vor să-mi facă vânt!

Laurențiu Ghiță

OMUL

Ce te legeni, măi vecine,
Nici cu tine, nici cu mine?
Ești de viață amețit,
Ori de soartă palmuit?

Grig M. Dobreanu

EXPLICAȚIE

Ce te legeni e-o-ntrebare
Pertinentă uneori,
Că justifică se pare
Mersul său... pe trei cărări.

George Eftimie

DE-ALE EDUCAȚIEI

Eleul nostru are-un crez
Și crede, el, că asta-i „cool”,
La mate ca să fie... nul,
Iar la română un... „romglez”

Georgică Manole

UN METEOROLOG, DESPRE EMINESCU

Omul a recunoscut
Că din Glossă-a reținut
Numai ceea ce-i convine:
„Vreme trece, vreme vine...”

Grigore Cotul

DOR DE EMINESCU

Întoarce-ți fața, veșnică făptură,
Spre locul tău slăvit mereu prin cânt,
Să vezi țărani puși pe la Cultură
Și toți poeții vrednici... la pământ.

Stelică Romaniuc

VECINUL

Vecinul meu, un tip banal,
Ce nu la multe se pricepe,
Muncește, zi de zi, c-un cal,
Să țină,-n casă, două iepe.

Nică Janet



UN PARTID DE LA PUTERE
SE APROPIE DE UNUL DIN OPOZIȚIE

Este-aiurea criticat:
Nu-i nici ciumă, nici balaur.
Poate-a fost, dar s-a schimbat
Și-are-un viitor de A.U.R.!

Ioan Frențescu

CĂ NU-I POET SĂ NU FI TRAS VREO
BEȚIE...

Când te-ntorci, pe drum, de-aiurea,
Amețit, „cinstite” bard,
Ce te legeni ca pădurea?
Treci și ține-te de gard!

Petru Ioan Gârda

UNUI SCRIITOR

Speranța lui, ca scriitor,
De-ai fi citită cartea, are
O șansă chiar în cititor,
Dar cititor de cod de bare.

Ionuț-Daniel Țucă

EMINESCIANĂ

- Ce te legeni, măi bărbate,
Prin ogradă, prin grădină?
- N-am motive-ntemeiate,
Parkinson-ul e de vină.

Nicolae Bunduri

CONJUGALĂ

„Brânză în burduf de câine“,
Zice soața despre mine;
De-ar ști, față de blănos,
Cât i-am fost de credincios!

Nicolae Peiu

EMOȚII ACTUALE

Se leagănă pădurea-n zori
Și-n umbra ei atâtea plante,
Că vin din nou vizitatori...
Cu drujbe tot mai performante!

Mihai Lungescu

EUROPA ȘI NOI

Se vede clar un vechi raport,
Privind din largă perspectivă:
La ei, cireașa de pe tort,
La noi, bomboana pe colivă.

Nică Janet

AH...

Adesea-n visurile mele
Privesc o mândră ca pe-o floare
Și noaptea, printre mii de stele,
Rămân mereu cu ochii-n soare!

Axente Iuga

MARGARINA RAMA CU 3 ULEIURI
VEGETALE

Sunt trei grăsimi în margarină
Ce-s obținute, după caz,
Din rumeguș, din motorină,
Și, implicit, din... biogaz!

Vasile Vajoga

CONSECINȚE

Mă legănase muza pe picioare
Iar eu visam c-am devenit poet,
Dar pentr-o epigramă oarecare
Mă cheamă unii astăzi la parchet.

George Eftimie



NUNTĂ CU ARTIFICII

Despre nuntă sunt indicii
De la mulți nuntași de-ai ei,
Că au fost și artificii:
S-au certat rău... cu scânteii!

Ioan Frențescu

FIFTY – FIFTY

Dau ai noștri „corifei”,
Din bugetul - cu nevoi -
Jumătate pentru noi,
Jumătate pentru ei.

Petru Ioan Gârda

DIALOG CU FRIGIDERUL

L-am văzut atent la știri,
Curios ce se petrece,
Și i-am zis: „Mai vin scumpiri,
Tu rămâi la toate rece!”

Grigore Cotul

ÎN PARC

Dintre fetele frumoase
Ce se plimbă pe alei,
Unele sunt păcatoase,
Altele îți dau idei.

Stelică Romaniuc

EFECTE SECUNDARE

Cum nu mai credem în povești cu zâne
Și-n adevărul care e în cărți,
Noi tot cântăm „Deșteaptă-te, române”,
Dar se deșteaptă alții-n alte părți.

Nică Janet

„SPERANȚA MOARE ULTIMA”

Cu doar un pic de cutezanță,
Ca tot românul tu socoți,
Când vine vorba de speranță,
Că ea ne va-ngropa pe toți.

Ionuț-Daniel Țucă

EUROPA ȘI ROMÂNII

În Europa, spus pe șleau,
Au papă multă, cât să-ncapă,
Iar, de curând, și PAPĂ au...
Noi, PAPĂ nu avem, nici... papă!

Nică Janet

EPIGRAMIȘTII IEȘENI LA „Toamna Băcăuană”

Mi-a declarat discret o doamnă
Că simte-n nări miros de toamnă;
Și-așa era, fiindcă noi
Duhneam amarnic a butoi...

Vasile Vajoga

APĂ CALDĂ FOARTE SCUMPĂ

CET-ul cu-așa preț o scaldă;
Astfel l-a urcat în ani,
Când fac baie-n apă caldă,
Parcă m-aș scaldă în bani!

Ioan Frențescu

FREAMĂT MIORITIC DE CODRU

Se unduiește-n vântul lin pădurea,
Iar freamățul așterne noul basm,
Că iarna grea a alungat securea
Și leagănă doar drujba, cu sarcasm.

Nicolae Bunduri



OBSERVAȚIA SOȚIEI ÎNAINTE DE A
MERGE LA ȘEDINȚELE UMORIȘTILOR

Nu-ți mai pune-n joc obrazul,
Să te pupi cu vreo frumoasă,
Mai ales că nu e cazul,
Când tu pleci pupat de-acasă!

Ioan Frențescu

HOTĂRĂȚI PENTRU
SCHIMBARE

Toată lumea vrea schimbare,
Azi au înțeles și cei
Ce făceau coabitare...
Și se schimbă între ei!

George Eftimie

INVESTIRI ÎN ROMÂNIA

Popor de oameni blânzi și de cucernici,
Naivi, creduli, sfîelnici, generoși,
Îi „ungem” pe tot felul de nemernici,
Pe urmă ne mirăm că-s unsuroși.

Petru Ioan Gârda

CÂND AI ZILE, SE GĂSEȘTE LEAC

Doi medici buni l-au operat,
Salvându-l și de data asta...
Chiar ani de viață i-au mai dat,
Dar nu câți i-a mâncat nevasta.

Grigore Cotul

ÎNGĂDUINȚĂ

Eu nu mă supăr pe inculți
C-ajung ușor la guvernare
Și nici că par așa de mulți,
Ci doar că-i densitatea mare.

Stelică Romaniuc

DISPERARE

Loviți în cuget și-n simțiri,
Așa de mare-i criza-ncât,
Cu lanțu-acesta de scumpiri,
Ne punem funia la gât!

Nică Janet

IOAN TODERAȘCU, POZĂ TEATRALĂ
ÎN FAȚA TEATRULUI DIN IAȘI

Stau ai lui cu ochii-n patru,
Că-i de-a dreptul un miracol,
Să te duci cu el la teatru
Și să nu se dea-n spectacol!

Ioan Frențescu

REMEMBER „EPOCA DE AUR”

Pe vremuri - triste-ndeajuns -
Bârfeam puterea pe ascuns,
Dar azi, când liberi știm a fi,
O criticăm pe față. Și?!...

Ionuț-Daniel Țucă

FĂRĂ DREPT DE APEL

De-i comparăm pe cei din VEST
Cu frații lor săraci din EST,
Sunt mai bogați, așa s-a spus,
Căci au o literă în plus.

Nică Janet

APRECIERE

Pe șeful meu, un tip deștept, stilat,
Considerat de mulți un tip aparte,
Eu îl consider foarte demodat
Fiindcă l-am văzut citind o carte...

Vasile Vajoga



FLORENTINA LOREDANA DALIAN



AMĂRĂCIUNI DIN
EPOCA DE AUR
(profesori universitari)

FILOZOFIA
DOMNULUI CRISTEA

N-am fost niciodată sigură care e forma corectă: filozofie sau filosofie. Căutând pe alocuri, am aflat că ambele forme sunt permise. Uitându-mă în carnetul de student, văd că domnul profesor a scris-o cu „z”, deci așa o voi scrie și eu. Scris nervos (cum părea să-i fie și firea, mai bine zis privirea, veșnic neliniștită alunecând printre noi), o semnătură încâlcită și un 9 puțin într-o rână, aplecat ușor spre dreapta, îmi confirmă că n-am visat, n-am inventat, ci chiar am studiat filozofia în anul II de facultate.

La vremea respectivă, n-am înțeles de ce era nevoie, la un institut care pregătea viitori ingineri, să fie studiate și materiile ca aceasta, ori ca istoria, psihologia, sociologia. Acum înțeleg și îmi e clar că, dacă vrei să te numești intelectual, e nevoie să cam știi din toate. Desigur, aceste materii se studiau la nivel de bază, însă ni se recomandau cărți pe care, citindu-le, ne-am fi putut dumiri suplimentar.

Domnul (de fapt, tovarășul) Cristea era o figură. Nu era ceea ce se cheamă un bărbat bine, dar avea o încredere în sine care-i răzbătea din toți porii, bazată pe cu totul alte considerente. Mic de statură, avea tendința de a se înălța pe vârfuri din când în când. Ținea mâinile la spate, mergea țațoș ca un cocoș printre noi și avea un oarecare șarm. Undeva la vreo 50 de ani, părul îi albise complet, cu niște ochi de un albastru spălăcit, „de pește fiert” („mort!”, mă corecta Mirela), cum îmi plăcea să spun, cu acea răutate nevinovată specifică tinereții,

care se leagă ușor de minusurile unor oameni, fără să-și pună prea mult întrebarea dacă e corect să procedezi astfel, când omul n-are nicio vină pentru ce i-a dat ori nu i-a dat Dumnezeu. Dar n-o făceam chiar degeaba, era ceva în privirea dumnealui care nu-mi plăcea deloc. Aveai impresia că ochii aceia ți se lipesc de piele ca o moluscă și îți venea să te scuturi. Evitam să-i întâlnesc privirea, de teamă că ar putea citi în ea ceea ce simt/ gândesc.

Altfel, era om inteligent, cultivat, citit. Era specializat în psihologie (lucru rar pe atunci) și, cum am aflat ulterior, s-a făcut remarcat în domeniul informațiilor. O aveam ca șefă de grupă pe nepoata lui din Câmpina, L, blondă, buclată, scundă și îndesată, cu aceiași ochi de pește fiert, dar care, spre deosebire de ai unchiului, nu aveau sclipiri de laser și nici nu exprimau cine știe ce inteligență. Ne miram toți cine și de ce o pusese șefă de grupă, știut fiind că erau desemnați, de regulă, cei având cele mai bune rezultate la învățătură. Nu era și cazul ei, dar ne-am dumirit ulterior (adică după revoluție), aflând gradele unchiului, mai exact cel de general în curtea băieților cu ochi albaștri. Așa se explicau și amenințările ei frecvente - „Te spun lui unchi-miu!” - care mie îmi stârneau enervare și ilaritate totodată. Era argumentul ei suprem, când nu mai avea argumente într-o dispută (și nu prea avea). Intram ușor în conflict cu ea, nu atât pentru că eram o natură conflictuală, cât pentru faptul că mă enervau teribil acești oameni (deja maturi), ca L, care se comportau ca la grădiniță, pârau și se bazau pe pile și relații și nici măcar nu se sfiau s-o afirme, într-o formă sau alta. I-am cam făcut zile fripte, parcă provocând-o intenționat, și îmi exprim toată stima pentru „unchiul”, că, dacă ea chiar m-o fi pârat, nu a ținut seama și m-a notat corect, fără să-mi lase impresia că ar avea vreun dinte împotriva mea (Oricum, e

de presupus că era deasupra acestor „micimi”, având treburi mai importante). Abia prin anii IV, V, am „făcut pace” cu ea, când deja umbra amenințării unchiului era în trecut (a revenit cu predarea psihologiei în anul IV, dar eu alesesem sociologia) și când mi-am dat seama cumva intuitiv că felul ei de a se purta era un mod (e drept, neinspirat) de a obține acceptarea celorlalți. Am privit-o ca pe un copil, cu care nu trebuie să-ți pui mintea, că atât poate în etapa dezvoltării lui, îi zâbeam, chiar dacă în continuare nu mă dădeam în vânt după compania ei, și reușeam chiar să leg conversații banale, să mă prefac implicată în ce avea de spus (mai nimic). Ipocrizia se învață, nu-i așa? Dar nu era tocmai ipocrizie, având în vedere că nu urmăream nimic de pe urma ei, ci pur și simplu mă obosea să fiu în gardă și scorpie. A fost o primă victorie a mea asupra propriei mele firi năvalnice doar la suprafață, însă blândă în adâncul firii ei. Acum, nu mi-aș mai consuma energia în acest sens; dacă cineva nu-mi place, îl pot pur și simplu ignora. Însă, ce-i drept, acum nici nu mai dispun de energia tinereții și simt nevoia să mi-o conserv pe cea care a mai rămas.

Dar nu mă pot abține să spun și întâmplarea - unică la vremea ei - care m-a șocat, legat de examenul de filozofie. Eram adunate, câteva fete, în curtea facultății, așteptând intrarea în clasa de examen. Ca de obicei, majoritatea tremuram, unele, mai slabe de înger, se văitau, că ce s-or face ele, ce subiect o să le pice etc. Una singură, A, de la secția de Silicați, o tipă înaltă, frumoasă și cu multă carne pe ea, fără să fie grasă (noi, majoritatea, eram cam piele și os) era liniștită, dezinvoltă și a ținut să ne informeze și motivul acestei dezinvolturi total contrastante cu emoțiile noastre: „Toată noaptea m-a obosit profu’, atât îi trebuie să nu-mi dea zece!” S-a făcut deodată liniște, nimeni n-a râs, nimeni n-a întrebat, am rămas cu ochii măriți, aproape

uitând de emoția examenului. Nu era un lucru obișnuit pe atunci nici să se vorbească de astfel de situații și cred că nici nu se prea întâmplau (în mintea mea de copil naiv venit de țară, exista chiar convingerea că nu se întâmplă deloc, că e inadmisibil și că nimeni, nici de o parte, nici de cealaltă, nu s-ar fi pretat la așa ceva.). Nu știu nici azi dacă A spunea adevărul, dacă i-o fi dat zece (am intrat în serii diferite la examen), și nici nu mă interesează. Totuși, când îmi amintesc scena, îmi vine să râd tare de inocența mea și a altora ca mine.

Slobozia, Ialomița, epoca noastră

REFERITOR LA PROFESORII
BULAI ȘI PIELEANU,
CARE-I POZIȚIA
CONDUCERII SNSPA?



DIN CELEBRELE DUELURI („TEODORA ȘI MAESTRUL”)

TEODORA PASCALE



FEMEIA DE ZAHĂR

Trezită de primele raze de soare,
O zi minunată primește în dar;
În breasla de mândre femei-cofetar
Nu-i alta mai dulce - de-o guști, n-ai scăpare!

Din blat, ciocolată și frișcă apar,
Sub mâinile ei, cu talent și răbdare,
Eclere și mousse-uri, rețete bizare
Și torturi, brișe - căci are un har.

Regina de zahăr oferă delicii,
Atrage bărbații precum un magnet,
Toți spun că sunt apti de orice sacrificii,

Chiar viața și-ar pune-o, la ea, amanet.
Zâmbind, Dulcineea cea fără de vicii,
Le-arată ce riscă: un mic... diabet.

PETRU-IOAN GÂRDA



MIE-MI SPUI?

Eu însumi am o Dulcinee -
I-am fost, o vreme, cavalerul,
Trezeam, în noapte, cartierul
Când o strigam să-mi dea o cheie...

Eram doar eu și gunoierul,
Un Sancho, măturând pe-alee...
Și iată, azi, când mi-e femeie -
Ne-a pus inele ofițerul -

Mă-ndeamnă, prin exemplul ei,
La dulciuri - fel de fel de game,
Că este plină de idei

Ca nu cumva să-mi fie foame,
Crescând, treptat, în ochii mei...
Cu șaptezeci de kilograme.



DIN CELEBRELE DUELURI (DOI ÎNTR-O ARCĂ)

SANDA NICUCIE



PROMISIUNE ȚIE (cel plecat spre
cătănie)

Promit, în primul rând, să-ți fiu fidelă,
Să nu deschid nici facebook și nici mess
Și zilnic să pictez, în acuarelă,
Frumos-ți chip și zâmbet, mai ales.

Promit să fiu cuminte și să tac,
Să nu mai râd de ce n-ai râde tu,
Pe altu' din priviri să nu dezbrac,
Că-mi urlă conștiința nu și nu.

Promit că am să merg la mănăstire
Și-am să mă rog, să zicem, cam așa:
Nu vreau avere, Doamne, nici mărire,
Însă, pe el, din când în când, l-aș vrea.

Promit să te aștept o perioadă,
Cu dor nespus și sufletul mâhnit
(Că încă-i frig, e iarnă și zăpadă),
Dar cum dă firul ierbii... mă mărit.

DANIEL BRATU



JURĂMÂNT (promisiuni copy-paste)

Io stau aici, cu fizicu' departe
Și te citesc, pătruns ca de șrapnele,
C-așa frumoasă ce-ai trimis tu carte,
A mai primit și prostu' de Pandeale.

Se tot râdea, zevzecu', în tranșee,
Scobindu-se în nas cu-automatu',
Tăt povestind: o singură femeie
Și doi nătângi, prostiți cu copiatu'.

Veneau și Ghiță Breazu, căpitanu',
Și Stan Pățitu, doctoru' Gulie
Și alții de prin tot Afganistanu'
Citeau și era mare veselie.

Doar Nelu Hamangia, -n gardă, -odată
Mi-a zis încet, cu capu' în pământ:
- Nu mai ofta atât! Multiplicată,
Promisiunea-i ditai jurământ!



FESTIVAL, PRIMUL VAL

Festivalul internațional de poezie, epigramă și umor „ROMEO ȘI JULIETA LA MIZIL”, Ed. a XIX - a, 30 ianuarie - 1 februarie 2026



CA UN VIS BUN (Despre Mizil, cu dragoste)

De-acum cred că pot să mă duc să mă culc. Nu știu pe care Ureche. Așa început de an doar în visele bune, cu zbor de-asupra cuiburilor de poeți și epigramiști totodată, s-ar fi putut întâmpla. Au fost momente în care vraja s-a împletit cu iarna pe uliți, când sfinții și-au pus nimbul pe șosea, ca pe-un preș. Încerc deja, în primă fază, la „cald”, aduceri aminte - de la multiplele dezamăgiri din anii cei trecuți, până la aflarea clasamentului de pus în ramă de-acum, de la „Mierla albă”, a lui Daniel Dorneanu, la „Casa albă” a lui Leonida Condeescu, printre vii alergând, de la Cafeneaua Alexandra la Cantina Menzil, unde opreau cândva poștalioanele împărătești, iar acum am fost tratați, din nou, împărătește, de la Căminul strălucind, cu poarta nouă deschisă, la larga parcare cu bidivii înghețați. Încă mândria mă leagă-n pânzele sale, ca pe elefantul cel prim, că am stat pe același rând de vedete, pe scaune pe care scria „rezervat”, că am revăzut și-am „cuprins” în brațe și suflet de-aproape pe Oameni de vis, cum ar fi Ionel Stoica și-Adrian Cioroianu, ori veșnic tânărul Mihai Pînzaru - PIM, că am primit și eu, cum Nadia Comăneci cândva, nota zece, din partea doamnei profesoare Victoria Milescu, distinsă membră a juriului, că m-am încântat de muzica artiștilor prezenți, ori de talentul de înalt vorbitor și interpret de bancuri în serie care este lăsatul la Vatră Caporal Enache Costin, că am călătorit și m-am întâlnit cu prietenii dragi ai literaturii în floare, din Cerc de Glumeți lăcrimând, ori cu nea Alecu, hâtrul de bine și pus la regim. Că i-am luat fața lui Carlos Alcaraz, câștigătorul de la Australian Open, de-a doua zi.

Și-n fine, că îi știu pe cei doi prieteni, fără de care, parafrazându-l pe Marin Sorescu, Festivalul n-ar fi existat. Da, toate astea nu s-ar fi fi întâmplat fără strădania Vestitului Binom, Laurențiu Minea și Victor Bădicioiu... Le-am și spus, atent privindu-i, că, după atâtea ore de hărnicii împreună, întru pregătirea urieșescului Eveniment, au început să semene-n așa hal, încât pot fi ușor confundați, mai ales pe-ntuneric. Rar așa ubicuitate și completare fără răgaz. Și dacă cineva ar fi scăpat un ac pe jos, unul dintre cei doi Corifei ai Festivalului Romeo și Julieta la Mizil ar fi plonjat, mintenaș, să-l prindă înainte de-a atinge podeaua.

Da, de-acum pot să mă duc să mă culc. Și să visez ca anul viitor să prind, la Mizil, (măcar?) locul 20. Știu eu de ce.

Felicitări, încă o dată, premianților, participanților și Binomului, cei doi fără de care n-ar fi existat, nicicând, nici participanți, nici laureați și nici măcar aceste felicitări!

Daniel Bratu

INTERVIU LA CONU' LEONIDA

DANIEL BRATU (DB)
Holboca, Iași

LAURENȚIU BĂDICIOIU (LB), VICTOR MINEA (VM)
Mizil, Prahova



în dialog cu



DB: - Ziua bună, oameni buni! Ziua bună se cunoaște de dimineată. Când se cunoaște anul bun?

LB: - Anul bun se cunoaște în literatură când începi cu un premiu la Mizil, poate chiar cel mare... Cred că știi foarte bine ce zic. Felicitări! La fel ca atunci când este ziua lui Eminescu și-l întoarcem pe toate fețele, dar în restul anului nu-l mai găsim prin bibliotecă, așa e și cu anul bun: fiecare zi contează ca finalul să fie un an bun. Zic și eu...

VM: - Anul bun? Felicitări pentru marele premiu „George Ranetti” de la secțiunea Poezie, ediția a XIX-a a Festivalului „Romeo și Julieta la Mizil”, domnule Daniel Bratu. Pentru noi, așteptând luna ianuarie, credem că a început bine, concluzie desprinsă după desfășurarea acestei ediții a festivalului, așa cum ne-au mărturisit dragii noștri oaspeți.

DB: - Da, cred că pot să confirm. Pentru mine anul a venit cu o mare surpriză și cu atât mai mare bucurie. Mulțumesc! Cum ați început? Ce credeți că a fost determinant în copilărie pentru parcursul de mai târziu? Dar pentru a vă duce pe culmile organizatorilor de Festivaluri literare? Au fost întâmplări în viață care credeți că au contribuit sau care prevesteau așa ceva?

LB: - În copilărie eram cu câțiva prieteni într-o organizație intitulată „Cireșarii”, preluând numele personajelor lui Constantin Chiriță. Eu eram Ursu. Învășasem alfabetul Morse, mergeam în expediții, făceam aparate de comunicare de la distanță sofisticate (două borcane legate cu o ață) și multe altele. Atunci am căpătat spiritul de aventură și o anume tenacitate pe care, îmi place să cred, am antrenat-o și o am și astăzi, deși nu sunt eu în măsură să spun asta. Pe de altă parte, pasiunea pentru literatură, pofta de lectură și prețuirea pe care o aveam pentru profesorul meu de română din liceu, Vladimir Bălănică, (de la Liceul Militar de Marină „Al.I. Cuza” din Constanța) m-au făcut să am o anume preferință pentru literatură. Un moment care m-a marcat a fost când am recitat (în clasa a X-a, cred...) pe faleză, peste drum de Cazinou, la statuia lui Eminescu, poezia „Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie?” Și acum mă emoționez când evoc acel moment...

VM: - Am avut o copilărie tare frumoasă. Pe de o parte familia, mama mea care povestea cu mare plăcere lucruri din trecutul familiei, al oamenilor din satul Grădiștea, dar și al tatălui care, marcat de război, a ajuns până la Cotul Donului, a trecut prin multe încercări. Școala, colegii de clasă au contat și mi-au lăsat amintiri frumoase. Am simțit tot timpul gustul pentru glume, ironii, acest mod de a fi veseli. Colegul de bancă și prietenul Mitu-„Leatu”, cum îi plăcea să spună mai târziu, în clasa a VIII-a, învățând pe Caragiale cu „O scrisoare pierdută”, aproape că știam „pe de rost” (!) replicile date de personaje precum Cațavencu, Pristanda, Conu Fănică, Coana Joițica, Nenea Trahanache etc., dar și alte personaje din opera lui Nenea Iancu.

..... februarie 2026

Ne plăcea să ironizăm numele unor personaje din „Mitrea Cocor” - Sadoveanu, „Desfășurarea” - Marin Preda, „Setea” - Titus Popovici, pe care le atribuiam unor colegi din clasă. Verile, când ne întorceam în vacanță, eram obligați să desfășurăm activitate culturală. Și astfel am ajuns să joc în piesa de teatru „Piatra din casă” a lui V. Alecsandri, rolul iubitului Marghioliței cu celebra replică „Am venit să mi te fur”. Ce a urmat este greu de imaginat... Repetiția s-a sfârșit brusc în hohote de râs. Profesorul din liceu Alexandru Dumitrescu, avea un har (dar) aparte în a ne prezenta autorii și operele literare. Câteva din multele exemple sunt Dinu Păturică, Kera Duduca din „Ciocoi vechi și noi” a lui Nicolae Filimon. Alteori ne povestea scene din războiul la care participase (al doilea Război Mondial), ori operele cronicarilor moldoveni, Școala Ardeleană etc. Din acele vremuri am fost atras de umorul scriitorilor sau al oamenilor simpli, ori poeziile (îndeosebi de dragoste). Vremuri frumoase, vremuri apuse!

DB: - Fugit irreparabile... Cum se împacă literatura cu matematica? Rare așa convergență și asemenea completare în acțiuni. Contrariile, de multe ori, se atrag, dar nici chiar așa. Cum a ajuns Binomul Binom?

LB: - Binomul a ajuns... *BinoM* atunci când criticul și istoricul literar Daniel Cristea- Enache, cu care am fost coleg de grupă la Universitatea București, Facultatea de Litere, ne-a numit așa, la o festivitate de premiere „Romeo și Julieta la Mizil”. Și așa a rămas...

VM: - Contrariile se atrag într-adevăr. Glumind, am fost atras de poezia lui Dan Barbilian (prof. univ. la Univ. București, Ion Barbu) sau de aceea a lui Lucian Blaga. Cât despre binom, B.M., dacă n-ar fi existat trebuia inventat spre binele festivalului și nu numai. Adevărul l-a prezentat prietenul Laurențiu. Mai nou se pare că are și nume: Bădia Bădicioiu și Conu Mînea (dat de dl Ionel Stoica).

DB: - Dl Ionel Stoica e un om de zahăr, predispus șotiilor, dar și foarte exact în aprecieri. Revenind un pic la profesie, cum vi se par elevii de azi, în comparație cu generațiile mai vechi, poate chiar cu generația noastră. Mama mea, fostă profesoară de română, purta în geantă un cablu, pentru corecția elevilor neascultători sau prea leneși. Azi am auzit că ar fi de ajutor profesorilor, nu pentru corecție, ci pentru protecție.

LB: - Este foarte mult de spus pe această temă, dar mă voi rezuma la câteva fraze. Personal, nu mă mai regăsesc în modul în care se face școală (învățatură și educație) azi. Am 30 de ani vechime în învățământ și mă străduiesc să înțeleg și să folosesc modernitatea în procesul școlar, dar nu cu orice preț. Rămân un om al principiilor, care nu cred și nu trebuie să se schimbe generațional. Elevii vin adeseori plictisiți, oboșiți la școală. Este dificil să le trezești interesul, dar încerc în continuare să-mi fac corect meseria.

VM: - După peste o jumătate de secol (quintus) de om al învățământului putem emite oarecare judecăți de valoare. Ca elev și profesor îmi place să cred că am trăit, în cea mai mare parte, într-o atmosferă de seriozitate, urmărind tot timpul „lucrul bine făcut”! Glumind, am fost poate ultimele generații de „Sorboniști”. Asta înseamnă cunoștințe temeinice din literatură, istorie, matematică, geografie, astronomie, filosofie, biologie, religie etc. Este greu să găsești astăzi elevi cu care să abordezi subiecte din domeniile de mai sus. Educația, instrucția fără informație, nu poate conduce la formarea tinerilor. Altfel, cum ne atrăgea atenția unul din profesorii mei din facultate: „Fără cunoștințe, predăm artistic prostia!” Reversul tehnicii, din păcate, se vede (exemplu telefonul folosit excesiv). Iar familia asistă uneori neputincioasă la ce se întâmplă, dar... cu multe pretenții.

DB: - Așa e, din păcate - am întâlnit și eu destule exemple, care vă confirmă. Din fericire, mai sunt și excepții, care, poate, vor „face” regula... Din ceea ce știu eu, Festivalul „Romeo și Julieta la Mizil” e singurul Festival de literatură care alătură epigramei poezia de orice fel, inclusiv lirică, inclusiv în vers alb. Cum v-a venit ideea Festivalului? Cine e principalul vinovat?

LB: - Recunoaștem, suntem vinovați! Este un mix atunci când vine vorba de geneza festivalului. Ea nu se pierde „în negura timpului”, ca la *Junimea*, ci avem anul 2007 ca reper atât al ideii, cât și al primei ediții. A fost atunci (ca și acum) o foarte bună colaborare între noi (Minea și Bădicioiu), eu venind cu propunerea către dl. director Victor Minea, care a îmbrățișat-o imediat. Așa că am organizat prima ediție în 2007. Ea s-a numit *Concursul Național de Epigramă și Calambururi „Romeo și Julieta la Mizil.”* Au participat atunci 37 de concurenți.

VM: - „Vinovatul de serviciu” este Laurențiu, inspirat de împlinirea a 100 ani în 2007 de la apariția piesei de teatru „R.J. la Mizil” a mizileanului George Ranetti.. Lucrând împreună la Liceul Teoretic „Gr. Tocilescu” am găsit că este oportun să integrăm festivalul în programul zilei spirituale a liceului - 30 ianuarie, sărbătoarea religioasă a celor trei ierarhi: Vasile Cel Mare, Ioan Gură de Aur, Grigorie Teologul, susținuți în acest demers de părintele paroh Gheorghe Croitoru. Ulterior, festivalul dezvoltându-se, după cinci ediții a fost nevoie de regândirea sa și astfel am ales ultima sâmbătă (duminică) a lunii ianuarie.

DB: - În nouăsprezece ediții s-au întâmplat multe. Cum a fost la „inaugurare”?

LB: - A fost... Ce mult timp a trecut... Pentru că amândoi am crezut în această idee, că are potențial de dezvoltare substanțial, ne-am implicat serios. Neașteptat a fost că și mass-media a reflectat masiv prima ediție, fie prin editoriale, fie prin știri înainte sau după premiere. Au scris: *Cronica română, Evenimentul Zilei, Gândul, Jurnalul național, Prahova* etc.

GÂNDUL, 02 Februarie 2008

Un decan și o elevă au câștigat premiile „Romeo și Julieta la Mizil” Concursul „Romeo și Julieta la Mizil” și-a desemnat câștigătorii. Participanții din 24 de județe ale țării, dar și de peste hotare - trei participanți din Canada - au creat epigrame, calambururi și poezii de dragoste. Câștigătorii celor două categorii au fost un profesor universitar și o elevă de 17 ani. Corneliu Berbente, fost decan al uneia din facultățile Politehnicii București și actualul șef al catedrei de aeronave, dar și vestit epigramist, a impresionat juriul cu o scurtă epigramă referitoare la parlamentarii români. La polul opus, premiul pentru poezie de dragoste a fost câștigat de Iulia Davidoiu, elevă de 17 ani, din Târgoviște. Concursul a fost organizat de către Laurențiu Bădicioiu, profesor la Liceul „Grigore Tocilescu” în cinstea scriitorului George Ranetti, autorul parodiei „Romeo și Julieta la Mizil”. (E.L.)

CRONICA ROMÂNĂ, Alexandru Mironov, editorialul din 12 Februarie 2008 [...]

Să mai spunem că la Mizil, în incinta proaspătului Centru de Documentare și Informare al Liceului “Gr. Tocilescu” elevi și fosti elevi ai liceului și ai celorlalte școli din oraș au asistat la premiera celor mai buni poeți și epigramiști participanți la concursul „Romeo și Julieta la Mizil” (!), dar au fost implicați direct și într-o expunere a pericolelor care amenință Terra și civilizația noastră [...]. De remarcat, la Mizil, apariția a două reviste, „Dragoste la prima vedere”, dar și “Fereastra” și extraordinara disponibilitate a profesorilor Victor Minea (directorul liceului) și Laurențiu Bădicioiu, sufletul simbiozei elev-profesor din localitatea mizileană.

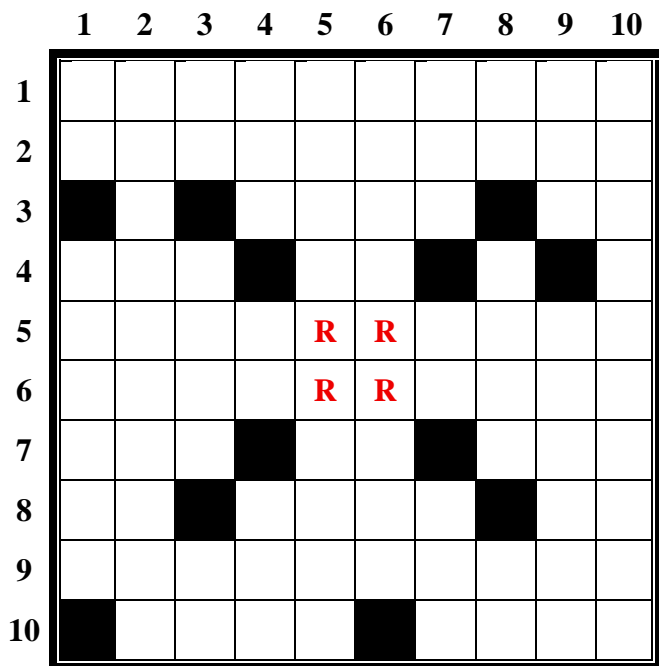
VM: - Laurențiu a redat întocmai atmosfera de la prima ediție! A daug că festivalul a avut încă de la prima ediție sprijin mai ales moral din afară. Mentorul nostru, căci așa am simțit, a fost regretatul scriitor și om de cultură Corneliu Leu, un adevărat părinte spiritual. Ne-a încurajat tot timpul, ne-a ajutat să alegem juriile, invitații etc. Prima ediție s-a desfășurat într-o sală de clasă, un mini-amfiteatru, o prelungire a proaspătului de atunci CDI (Centru de Documentare și Informare, realizat de noi pe model francez), finanțat de IȘJ Prahova (Inspector Școlar General Gheorghe Matei).

DB: - Ce fapte „hazlii” v-au rămas în amintire din anii de Festival?

(va continua în numărul următor al revistei)

EST MODUS IN REBUS

ROMEO*...



ORIZONTAL: 1) Recunoscuți după favoriți. 2) Calificat la locul de muncă. 3) Oameni cu posibilități – Are motiv să fie frumoasă. 4) Măsură depășită – Aere la debut! 5) Agățată printr-o cucerire. 6) Perioadă de tranziție. 7) Cântece cu oamenii în picioare – Titlu de înaltă clasă – Mai rar, cuvânt de mulțumire. 8) Cap de serie! – Zonă de acțiune pentru mascați – Limitele unui... nabab! 9) Baza unor studii de specialitate. 10) Notă la întreținere – Aria ocolului silvic.

VERTICAL: 1) Luat din scurt în fiecare dimineață – Aflați în stare brută. 2) Aflat în stare de decădere. 3) Ridicate de la mese! – Fapte... dramatice – Luate de la sere!. 4) Una care trage cu ochiul prin bățatură – Suflet de poet! – A pune treburile... la punct. 5) Procese de revenire la normalitate. 6) Venit curat la o casă... de schimb. 7) Distincție pentru vechi demnitari turci – Notate în caiet! – Rezultatul din sondaje. 8) Sunt în vogă! – Inflamație a ganglionilor limfatici – Terasă... la stradă! 9) Pentru morți, numai de bine – Specialitate de fasole boabe. 10) Pentru el, nu ai replică pe măsură.

Dicționar: TUI, UTMA

Ion MAZILU – Ploiești

*în numărul viitor și... JULIETA (n.r.)

EXPLOZII SEMANTICE

alegătorul român - blonda neamului

*

alcool - băutură care nu suportă verticala

*

elev - minor care provoacă probleme majore

*

elev - copil plecat la școală și care se întoarce de la cârciumă

*

parlamentar român - creștin cu limbaj nu prea orthodox

*

*

învățătoare - doamna urechelniță

*

pensie - salariu cu Parkinson

*

dascăl - pisălog

*

bulevard - stradă cu doctorat

*

obezitate - expansiune teritorială

*

ulei - grăsime în care se prăjesc picturile.

*

munte - fătălău cu poale

*

*

bărbat însurat - pământean care vede farfurii zburătoare

*

ora de vară - timp pe repede înainte

*

bomboană - cireșa de pe colivă

*

butuc - amintirea copacului

*

parfum - sărbătoarea nasului

*

fotbalul românesc - sport cu moralul la pământ

*

fotbalul românesc - sport care abia se ține pe picioare

*

văgăună - locul unde totul se duce de râpă



CUGET, DECI REZIST... (aforisme)

**ION
DIVIZA**



**GHEORGHE
BĂLICI**

Acest autor e atât de mărginit, încât scrie doar aforisme despre prostie.

Dacă nu ești capabil să-ți formulezi gândul astfel încât să nu te înțeleagă nimeni, în zadar te mai căznești să scrii aforisme.

Niciodată să nu jignești o femeie! Ea va ține minte tot ce i-ai spus și tot ce încă n-ai reușit să-i zici.

Un vis avea: să se mărite! Acum are altul: să nu arate ca o femeie măritată.

E ușor s-o faci fericită pe o femeie. Dar e scump!

Și pe facebook sunt discriminate femeile! În timp ce bărbații admiră nuduri de zeițe, lor le sar în ochi tot felul de babalâci...

În douăzeci de ani de viață conjugală, am învățat cum să mă descurc mult timp fără femei.

Și somnul fără măsură e un păcat. Mai ales când dormi lângă o femeie cu care nu te-ai culcat demult!

La aniversare, o femeie nu devine mai în vârstă, ci doar cu un an mai periculoasă. Asta deși visul unei femei e să fie o femeie de vis.

După ce am omorât epigrama, ne-a mai rămas să-i scriem epitafori.

Fiecare om este măcar un pic invidios și răutăcios, pentru că doar așa poate fi în rând cu lumea.

Foarte multă lume are auto-conștiința talentului... în lipsa talentului.

Având încredere în toți oamenii, te alegi uneori cu dragostea și stima lor sau, deseori, cu o amară experiență de viață.

Femeile deștepte aleg bărbații după minte, iar bărbații le aleg pe cele frumoase. Și după asta se laudă că sunt mai deștepți...

Studiile multe la diferite universități lasă mult de dorit.

Oamenii au început să trăiască mai mult, dar asta nu înseamnă că au mai mult timp unii pentru alții.

La nevoie, pe lângă o mare compătimire, nu strică și un cât de mic ajutor.

Nici chiar singurătății nu-i place să stea singură.

Când căutăm și în lucrurile rele laturile lor bune, partea bună e că măcar avem ocupație.

GEORGICĂ MANOLE



ISTORIE, POLITICĂ ȘI SUBIECTIVISM

Cristian Preda este cunoscut ca profesor de științe politice la Universitatea din București, europarlamentar și autor de volume ce au ca teme postcomunismul, problematica sistemelor electorale, istoria liberalismului și politica românească. Recentul său volum „**De ce ațipesc parlamentarii?**” (Editura „Humanitas”, București, 2020) acoperă problematica expusă mai sus sub forma unor răspunsuri detaliate la 19 întrebări. Atât formularea titlului cât și a subtitlului („**alte întrebări pestrice despre politica românească**”) ne atenționează că textele ce alcătuiesc corpul volumului, printr-un stil eseistic, aduc cititorului clarificări printr-o alternanță de tonuri serioase cu altele ironice. Printr-un argument bine dozat și deloc plictisitor, Cristian Preda a ținut să puncteze: „*Mulți nu știu - sau au uitat - ce s-a petrecut în anii nouăzeci, iar uneori nici măcar în vremuri mai recente. N-ar strica, mi-am zis o expunere succintă a politicii din această perioadă densă în schimbări. Am pornit, pentru a o alcătui, de la câteva întrebări auzite frecvent în spațiul public, Ca să le dau răspunsuri, am folosit informații generale despre instituții și proceduri, despre politicieni mai carismatici ori mai nesuferiți, despre modul cum s-a reinventat democrația noastră preluând ceva din trecut sau, alteori, dorind cu tot dinadinsul să-l îngroape. Am căutat să lămuresc evoluții încălcate comparând perioada recentă cu episoade mai vechi ale istoriei noastre, dar și cu ce se întâmplă în alte regimuri europene de azi. Subtitlul cărții include termenul „pestrice”, suficient de ambiguu pentru a vă lăsa libertatea de a alege unde ați încadra răspunsurile formulate*”.

Cartea lui Cristian Preda este una pentru toți cititorii: pentru cei serioși și pentru cei neserioși, pentru enciclopediști, pentru politicieni, pentru votanții de rând și pentru cei ce nu merg la vot, pentru zeflemiști, pentru elitiști dar și pentru etiliști, pentru iubitorii de umor etc. Pentru Gabriel Liiceanu, „*eseul lui Cristian Preda vine în întâmpinarea oricui vrea să priceapă, dincolo de suprafața cotidianului*” fiindcă „*suntem răspunzători de soarta noastră după cum suntem echipați sau nu să înțelegem locul în care ne-am născut*”. Radu Paraschivescu vede în volumul semnat de Cristian Preda „*o carte utilă pentru risipirea confuziilor și pentru priceperea câtorva lucruri despre care avem păreri inflamate, uneori cu accente isteroide: mecanismele de producere a compromisului politic, logica alternanței la guvernare, importanța votului, coabitarea politică, mizele cooperării, igiena politică, importanța statului de drept văzut ca domnie a legii*”. Aspectele enumerate de Radu Paraschivescu sunt domenii perfecte pentru epigamiști, pe care Cristian Preda nu le ocolește.

Intențiile de revizuire a Constituției sunt puse sub semnul filozofiei Farfuridi („*pe ici, pe acolo, și anume în punctele esențiale...*”). Privind apariția partidelor, autorul își continuă demersul ironic cu precădere față de legea prin care trei membri pot face un partid: „*Există, astfel, Partidul Botoșanilor, Partidul Ialomișenilor, Partidul Maramureșenilor și Partidul Gălățenilor, avem unul „pentru Argeș și Muscel”, altul care se adresează exclusiv „societății ieșene”, dar au fost fondate și partide care vizează comunități și mai mici: Partidul pentru Renașterea Săcălazului, Partidul Civic Alimpești, Inițiativa Pătărlagele și Partidul Costineștiului Unit. Alte formațiuni au pus înainte valorile. Nu e vreo urmă de ironie în denumiri precum Forța Pensionarilor, Partidul Diaspore ori Liga Organizată a Regiunilor Drepte*”.

Apariția mai multor astfel de partide n-ar fi o specialitate românească pentru că, spune Cristian Preda, și țări mai dezvoltate produc astfel de excentricități: „*Britanicii au avut, la*

un moment dat, Partidul Oamenilor din Mlaștină care te Scapă de Politicienii Inutili ori o alianță intitulată Ursulețul de Plus, în Franța s-au depus candidaturi sub eticheta Colectivului Pentru Supraviețuirea Visurilor ori a Partidului Plăcerilor, iar în Statele Unite au fost create Partidul Băutorilor de Bere și - gest serios ori simplă deriziune - Partidul Politic Oficial al Poneiului Liber și al Înghețatei”.

Privind declararea apartenenței la „stânga” sau „dreapta”, Cristian Preda a constatat că: „*Toți au preferat să relativizeze autoidentificarea adăugând la poziția asumată în spectrul politic „centru”*”. În ceea ce privește minoritățile, constată că UDMR este „*un bloc de neclintit*”, astfel că ironia cade pe romi care s-au împărțit în multe organizații deși sunt mult mai mulți ca maghiarii: „*Ungurii au avut mereu un lider național recunoscut, romii - niciodată. În schimb, nu le-a fost greu să-și găsească regi și chiar și un împărat. Democrația e o povară mai grea decât o coroană. Organizațiile civice ale romilor au produs expertiză și experți, dar nu și figuri politice veritabile*”.

Obținerea votului de către candidații români este un segment al eseului care nu se poate extrage de sub efectul ghimpilor ironici: „*Alegem deputații și senatorii, consilierii locali și județeni cu ajutorul unor formule de vot proporționale, dar împărțim lumea între „ai noștri” și „ai lor”. Imaginarul politic este amenajat ca și cum ar exista două tabere, aflate în permanent conflict*”. Dacă în ceea ce privește existența vreunui secret al reușitei în alegeri tonul este subtil-ironic, metodele de ajungere la Cotroceni sunt tratate cu seriozitate, autorul fiind părținitor cu unii „ajunși”, subiectivismul fiind evident.

Parlamentarilor le sunt aduse o serie de reproșuri, nu atât din partea lui Cristian Preda cât și a celor care i-au ales: 1. „*tac patru ani întregi, rostind doar jurământul obligatoriu pentru a-și prelua mandatul*”; 2. „*sunt prea mulți*”; 3. „*puterile parlamentarilor sunt atrofiate*”; 4. „*pârghiile de care dispun sunt slabe*”; „*au la dispoziție mijloace de control și mai slabe, precum întrebările sau interpelările*”; 5. „*ațipesc în parlament*”.

Ultimul reproș este o veritabilă sursă de inspirație pentru epigramași. Aspectul dă și titlul cărții care, trebuie să recunoaștem, este unul comercial, un fel de momeală pentru cititorii de umor, momeală pe care am înghițit-o și eu. Problematika ațipirii parlamentarilor nu este una de dată recentă și nici neapărat românească: „*Reprezentarea unui deputat ori senator picotind în parlament nu este nouă. N. T. Orășanu o folosea deja pe la 1862, acuzând faptul că somnoroșii aleși încasau diurne consistente și clamau apoi demagogic: „De azi totul pentru țară / Nimic pentru noi”. Spre sfârșitul secolului al XIX-lea, presa le cita senatorilor refrenul din „Somnoroase păsărele”, iar în perioada interbelică un epitafor în versuri transfera clișeul demnitarului adormit de la deputați la membrii executivului: „Uitat de prieteni, un ministru / Aicea doarme somn etern. / El face ce făcea-n guvern*”.

Am citit cu interes cartea, chiar dacă ironia este direcționată pe o parte a spectrului politic. Mai mult, trebuie să recunosc faptul că nu am ațipit în timpul lecturii.



ION BOLOCAN (1943 - 2020)



MISIVA A XI-A CĂTRE PĂSTOREL

Am dat cu ochii, ieri, de
Cincinat

Într-un cupeu de tren spre Capitală;
El mi-a întins o mână glacială
Și-o floare de surâs abia schițat.

Și, descifrând o vagă stânjeneală
În ochii mei, poetul delicat,
De una și de alta m-a-ntrebat,
Departa de-orice gând de răfuială.

Apoi, subtil, poetul magistrat
M-a „croșetat” ca pe-un copil de școală:

„De unde-ai scos așa o aiureală
Că eu, vezi, Doamne, te-aș fi plagiat!?
Cine-i nebun să vină la furat,
Știindu-te cu prăvălia goală?!”

RĂSPUNSUL LUI PĂSTOREL LA MISIVA A XI-A

Frumoasa ta misivă-mi dă de știre
Că l-ai poftit pe Cincinat în joc;
Și chiar mă bucur c-ai avut noroc
De-așa o nesperată întâlnire

Și-s fericit la gândul că-i faci loc
În „Droșca”* ta cu-albastre coviltire,
Lui Cincinat - poetul cel subțire
Și magistratul fără de noroc.

Să haiduciți, cu-a iernii fulguire,
Voinici din iarmaroc în iarmaroc
Și-n hanuri cu bufoni și hetaire

Amirosind a mirt și-a busuioc.
Să nu dormiți ca baba pe cojoc,
Ci, teferi, să plecați în Nemurire.

*Aluzie la volumul lui Ion Bolocan,
„În droșca mea cu roți de păpădie”-
Ed. „STUDIS”, Iași, 2011 (n.r.)

MISIVA A XII-A CĂTRE PĂSTOREL

Cu Cincinat - ilustrul meu confrate -
Cum ați ghicit, în tren m-am împăcat;
El s-a urcat la Râmnicu-Sărat
Și până la București, ne-am spus de toate.

Dar, să nu mint, din toate m-a mișcat
Elogiul lui la mândra mea Cetate,
Ce dă „numai bărbați de calitate”
(Se referea la cei care-au plecat)

Și-apoi, pe-al nostalgiilor șuvoi,
El a scăpat un gând necenzurat:

„Eu am un rest de inimă la voi;
Avea doi ochi frumoși ca de agat,
Era nevasta unui impiegat;
S-a dus c-un angrosist din Dorohoi”.

RĂSPUNSUL LUI PĂSTOREL LA MISIVA A XII-A

Să înțeleg, prietene, în fine,
Că-i liniște și pace pe la voi?!
Că stau pe-aceeași târlă - lupi și oi -
Ori, poate, e o basnă de la tine?!

Eu n-aș avea motive să mă-ndoii
Dar știi că tu le fabulezi prea bine,
Că dintr-un pașnic „La mulți ani, vecine!”
Faci ditamai nuvela de război.

De nea Mitică* ce mai știi? Mai ține
Fotolii moi în care dorm „feline”?

(Ia, cearcă, poate-i loc și pentru noi;
Aș prefera - să zicem - într-o joi,
Să bem din vinul roș călcat de tine
Și-o zână** să ne cânte la oboi!)

*Dumitru Grumăzescu, patronul Anticariatului
DIG

**Delia Pană, cunoscută oboistă la Filarmonica
ieșeană, apropiată a Anticariatului DIG (n.r.)

COSTIN ENACHE - realizator VATRA LUMINOASĂ, Radio România Actualități



GICĂ PETRESCU



Reporterul: - Bună ziua, domnule Petrescu! Gică Petrescu! Maestre Gică Petrescu! Nici nu știu cum să mă adresez...

Gică Petrescu: - Aaa, nu vă formalizați! Se poate?! Spuneți-mi simplu: maestre! Așa, bună ziua...

Reporterul: - Maestre...

Gică Petrescu: - Da?

Reporterul: - Bine v-am găsit!

Gică Petrescu: - Nu mai puțin...

Reporterul: - S-a spus și încă se mai spune despre dumneavoastră că ați fost o stea! Dar nu una căzătoare, ci una... gigantică! Se verifică?

Gică Petrescu: - Se verifică! Eu de când am urcat definitiv pe boltă am avut senzația că sunt incandescent! Și nu m-am dezis niciodată! Adică nu m-am... dezumflat! Cariera mea a avut în permanență o traiectorie ascendentă! Nici după ce s-a tras linie nu s-a oprit din ascensiune! Vedeți bine că și în ziua de azi, când eu nu mai sunt demult, tot am rămas în preferințele românilor! Un zaiafet, o sindrofie, o întrunire cu cântec, un... grătar cu mici, o petrecere oarecare? „Ia pune, bă, un Gică Petrescu!” La radio: vreo sărbătoare populară? Ceva pe inima omului, așa? Gică Petrescu! Până și ăia de nu m-au ascultat niciodată cântând... și tot au auzit de mine! Unii mă confundă cu Matusalem: „Ce, bă - e o vorbă - vrei să trăiești cât Gică Petrescu?”

Reporterul: - Chiar așa, maestre, de fapt chiar ați trăit atât de mult?

Gică Petrescu: - Dom`ne, câteodată și eu aveam impresia că trăiesc... dintotdeauna! Dar cred că asta se datora succesului meu care n-a încetat niciodată! Nici după ce s-a spus că am murit... de bătrânețe!

Reporterul: - Și nu-i așa?

Gică Petrescu: - Cine mai știe? Și asta a fost demult... Acum o sută de ani parcă!

Reporterul: - Maestre, spuneți-mi... care a fost secretul dumneavoastră?

Gică Petrescu: - Secretul meu a rămas... secret! Dar dumneavoastră pot să vă spun, că oricum mi-e că nu se mai află niciodată! Iar un secret mort și îngropat, eventual odată cu posesorul, nu mai are nicio valoare! Și zău ar fi păcat...

Reporterul: - Vă ascult.

Gică Petrescu: - M-am iubit cu una Geta a lu' Lică a lu' Donose de pe la Bariera Vergului. Socră-su era mare ștab mare pe la județeană de partid. Giurgiu. Sau Gorj. Sau... nu mai știu. Și-a venit bărba`-su odată, că eram amândoi, de ne-a surprins împreună și-a vrut să

bage cuțitu-n mine, da' i-a dat aia cu toporu-n cap și-am scăpat. Da' ăla a mierlit-o. Am dat pe urmă declarație la miliție amândoi cum că eram la mine, nu la ea. Și că nu știm nimic. Ne-a bănuț mult-mult unu' colonelu' Ghimpe, da' n-a avut ce ne face. Că după ce-a crăpat ăla, bărba`-su, nu ne-am mai ascuns - am trăit cu ea câțiva ani buni, numai să ne lase-n pace. Nu vă spun ce frică aveam în sân tot timpul. Vă dați seama, să trăiești cu una care i-a crăpat capu' lu' bărba`-su! Eh, până la urmă ne-a lăsat în pace, c-a murit și socră-su' ăla, că ăla cred că ne bănuia mai abitir...

Reporterul (încurcat): - Așa, și...?

Gică Petrescu: - Păi atât!

Reporterul (luminat): - Ah, păi, maestre, dar eu ziceam... care a fost secretul dumneavoastră profesional!? Secretul... succesului!

Gică Petrescu: - Aaa, secretul succesului! Păi și aici e poveste lungă! Că n-a fost ușor. Dar a fost... întâmplător!

Reporterul: - Ia ziceți!

Gică Petrescu: - Eu când am renunțat la drept pentru muzică am făcut-o de pe azi pe mâine: azi am luat cel mai greu examen posibil - doar doi din tot anul l-am trecut - și de-a doua zi n-am mai călcat pe-acolo! Ălălalt, și el, tot cu înclinații... așa ca mine! Artistice! Cânta la Galeriile Lafayette. Mergeam și eu în fiecare seară aproape - îi știam toate cântecele. El mi-a zis! „Du-te tu și cântă în locul meu în seara asta, că eu am de sărbătorit... cu cineva!” L-au găsit a doua zi mort la una pe la piața Buzești. L-a otrăvit proasta cu clei de oase. Nu știu cum, dar așa a scris la raport legistul. Așa! Și eu, care cântasem și de-ale lui și încă niște cântece de le știam eu de la cineva dintr-o mahala, de prin Giulești, de pe colo, m-au luat ăia la fix, că „nu vrei să rămâi”? Că făcusem lumea să mai rămâie vreo două ore peste ora de închidere. Și... am rămas! Vezi, cum face întâmplarea...? Dacă nu murea ăla... O vreme am avut remușcări mari. I-am luat și numele într-o vreme - George Petrimi - pe la Sinaia, pe la Casino mai ales. Îmi părea rău de el, dar îmi dădeam seama că numai datorită lui răzbisem. Vroiam să-i mulțumesc cumva...

Reporterul: - Aha, asta era povestea cu George Petrimi! N-a fost un simplu... pseudonim?

Gică Petrescu: - N-a fost simplu deloc! Cel puțin așa îmi amintesc! Deși s-a zis mereu despre mine că eram ramolit, un mort viu, mort demult, mort și îngropat... N-am fost niciodată!

Reporterul: - Maestre, ați cântat și pe vremea aia și pe vremea ailaltă, cum se zice! Și n-ați fost singurul caz! Cum se împacă... una cu alta?

Gică Petrescu: - Cum se împacă capra cu varza, vreți să spuneți! N-are nicio legătură! Că le cânti la unii, că le cânti la alții - tu tot ăla ești! Artistu' rămâne artist, indiferent ce demoni intră și ies din sală! Păi eu în '39 am fost în Germania. Credeți că numai de înregistrări am stat? Le-am cântat la toți: lu' Himmler, lu' Hess, de Hitler ce să mai zic? Că el a pus de m-a dus la Berchtesgaden! Ce frumos era acolo, mamă, doamne! O priveliște de m-a lăsat mut! Noroc că trebuia să cânt numai seara, după ce se întuneca! Numai lu' Goering nu i-a plăcut - zicea că muzica clasică e singura care zgârie doar placa, nu și sufletul! Mare papițoi! Când nu era printre ălalți se îmbrăca în împărat roman. În rochie așa! Și cu cunună de lauri în cap! L-am văzut eu! C-am ieșit noaptea la toilet, la un pipi, și m-am rătăcit pe culoarele alea. Am auzit cavalcada din Walkiria lu' Wagner de după o ușă și am intrat să întreb. Așa l-am aflat. Da' i-am promis, și până acum m-am ținut de cuvânt, să nu spun la nimeni... cât om trăi! Eu sau el. În fine, oricum cam știa toată lumea...

Reporterul: - Da' ați fost și la ruși, nu? După război...

Gică Petrescu: - Am fost. Le-am cântat și lor, dar n-am ajuns așa de sus, chit că se zicea despre mine că sunt omul lor! Oricum rușii, după ce se îmbătau, nu mai erau în stare să asculte nicio muzică. Cântau ei de-ale lor și plâneau ca proștii ore-n șir. Da' o jale de n-ai văzut! Mai că le venea să-și facă singuri de petrecanie! Păi muzica trebuie să-ți bucure sufletu', nu să te facă... să te îngropi de viu!

Reporterul : - Da' alor noștri le-ați cântat?

Gică Petrescu: - Cum să nu? Nici nu știu care m-au plătit mai bine: liberalii și țărăniștii ori... legionarii și comuniștii!? De fapt, cred că nici unii și nici ălalți n-aveau încredere în mine. Fiecare credea că sunt omul ălorlalți. Până când... n-a mai contat! Am avut viață bună. Și cu ăia și cu ăia, și cu ăia... Și înainte și după război, și înainte și după revoluție!

Reporterul: - Maestre, dintre toate răutățile care s-au spus despre dumneavoastră, care vi s-a părut... cea mai tare? Cea mai... abracadabrantă?

Gică Petrescu: - Aia cu Petre Ispirescu.

Reporterul (perplex): - Cu cine?

Gică Petrescu: - Cu Petre Ispirescu! Au fost multe răutăți - bine le-ați spus - dar ca aia cu Petre Ispirescu n-a fost niciuna! Mi-a scos-o unu' de la radio - post-mortem cum ar veni - nici nu l-am cunoscut, nici nu știam că trăiește, nici nu știu dacă mai trăiește! Zice-așa: „Gică Petrescu era atât de bătrân, încât, puțină lume știe că, de fapt el l-a inspirat pe Petre Ispirescu să scrie *Tinerețe fără bătrânețe și viață fără de moarte*”!

Reporterul: - Cum adică post mortem... „cum ar veni”?

Gică Petrescu: - Păi... cine zice c-am murit?

Reporterul: - Păi nu...?

Gică Petrescu: - Fiți, domne, serios! Eu mort? Gică Petrescu mort? Basmе, domnule! Basmе...



EPIGRAMA CA-N RECLAME

MĂSURI CONTONDENTE

Că la Parascheva-i coadă,
S-a făcut guvernul praf
Și-a trimis jandarmi în stradă,
Ca să-i mute... la ANAF.

George Eftimie

LA CUNUNIA UNUI AMIC

După cum i-a fost sorocul,
Astăzi, s-a căsătorit...
Fie i-a surâs norocul,
Fie bafta... i-a rânjit!

Grigore Cotul

FATALITATE

Pe prost mereu l-am evitat
Și la serviciu, și la chef,
Dar rareori mi s-a-ntâmpat,
Acesta să nu-mi fie... șef.

Stelică Romaniuc

EVOLUȚIE

Ne războim, așa precum e datul,
De mii de ani, femeia și bărbatul,
Și încă o mai facem, căci ne place
Cum ducem tratativele de pace!

Laurențiu Ghiță

INFLAȚIE LA NAȚIE

O reclamă-a fost și nu-i
Decât poză la muzeu:
„Azi, la CEC, un leu de... pui...”
Măine-ajunge... pui de leu.

Daniel Bratu

SOLUȚIE PENTRU SOBA LUI IOAN TODERAȘCU

Însurat i-ar prinde bine:
C-o nevastă-ar consuma
Chiar și lemne mai puține...
Că le-ar împărți cu ea!

Ioan Frențescu

CRIZĂ ȘI MORALITATE

Destrăbălarea-n toate cele
Și lipsa crasă de pudoare,
Confirmă cum că-n vremuri grele,
Moravurile-ajung ușoare.

Ionuț-Daniel Țucă

EUROPARLAMENTARIII ROMÂNI

În curte-s ghiocei, de săptămâni,
La fel de albi ca pâza Penelopei;
Privindu-i, zici că-s demnitari români
Prezenți în parlamentul Europei.

Nică Janet

ACTUALITATE ROMÂNEASCĂ...

Că timp de-o vară nea Ion
A fost cioban în Albion,
El pâinii noastre „7 spice”
Aud că „sevăn spais” îi zice!

Vasile Vajoga

RĂZBOI HIBRID

Turcii dau cu seriale,
Rușii dronele le saltă,
Și-n momente cruciale
Dăm și noi... cu bătu-n baltă.

George Eftimie



CUPLU LONGEVIV

Tineretea ni s-a dus,
Doar prin amintiri mai zburdă...
Bătrânețea ne-a redus
La un surd și o absurdă.

Grigore Cotul

ÎNGRIJORARE

Îmi plâng vecinul că s-a dus
La cer, în locul cu verdeață,
Că e o văduvă în plus
Și nu știu cum voi face față.

Stelică Romaniuc

APARENȚE

Spre-a nu crea prea multă hărmălaie,
Mai-marii lumii nu mai fac războaie!
Ci, doar din când în când, și cu fereală,
O „operațiune specială”!

Laurențiu Ghiță

PRINS ȘI CERȘETOR

O viață-a cerșit și-o avere
Făcut-a, dar gura nu-i tace.
Și-n ziua de-astăzi, el cere...
Să-l lase justiția-n pace.

Daniel Bratu

O MARE SCĂPARE

Din calendarul cumpărat,
Atent citindu-l, rînd cu rînd,
Când cade Paștele-am aflat,
Dar de guvern nu scrie când!

Ioan Frențescu

UNEI DAME DE COMPANIE

Superioare studii face,
Dar este îngrijorător
Că, moralmente, încă zace
La un nivel inferior.

Ionuț-Daniel Țucă

POZIȚIA EPIGRAMEI PE PLAN EUROPEAN

Vă răspund ca taica popa
Ce-a băut un zăibărel:
Epigrama-n Europa
Este varză de Bruxelles.

Nică Janet

ECHILIBRU

Taxe, creșteri mari la rate,
Preț la grâu nemaivăzut,
Dar avem stabilitate,
Că salariul... a scăzut.

George Eftimie

TRANSFER DE RESPONSABILITATE

Pe zebra, la un semafor,
Treceam pe roșu, ca buimacul,
Și, brusc, un înger păzitor
Îmi zice: „Vezi că dai de dracul!”

Grigore Cotul

RUGĂ

Mă rog la Dumnezeu cu foc
Să văd în zori din nou lumina,
Iar noului vecin din bloc
Să i se strice bormașina.

Stelică Romaniuc



MARMACISTUL DE GARDĂ (H)ADRIAN

ADRIAN JUNGHINĂ, București



OMUL CARE NU MAI TRĂIEȘTE, CI CREEZĂ CONȚINUT

În trecut, dacă voiai să pari important, scriai o carte. Azi e suficient să spui: „Salut, dragilor!”

Nu-l recunoști după haine, nici după mers, ci după mica pauză pe care o face înainte de orice gest important din viață. Pauza aceea scurtă în care nu se întrebă „oare e bine?” ci „oare se vede bine?”. Pentru că acest om nu mai are întâmplări, ci material.

A apărut o nouă „meserie”: omul care are păreri... despre tot... permanent. Bloggerul scrie, Vloggerul vorbește, „Creatorul de conținut” le face pe toate, plus postează și o poză cu cafeaua. În realitate, sunt oameni simpli cărora le cade pâinea cu unt pe jos, își pierd șosetele, îi sună mamele fix când filmează. Dar online... online e un amestec între filozof, nutriționist, psiholog, investitor și persoana care „a învățat din greșeli”. Se trezește dimineața la ora 11:47, dar prima lui propoziție este: „Bună dimineața, campionilor! Eu sunt pe picioare de la ora 5, disciplina înseamnă tot!” Apoi își face cafeaua. Nu o bea, ci o filmează din 14 unghiuri. Cafeaua e rece, dar motivația e fierbinte, iar micul dejun? „Ce mănânc eu într-o zi ca să fiu productiv.” Realitatea: două guri de avocado pentru poză, iar apoi un covrig cu parizer, dar ăla nu intră în vlog.

Dacă își scapă telefonul pe jos, nu e ghinion, e „o lecție despre detașare”. Dacă întârzie, nu e dezorganizat, e „un test al răbdării”. Dacă n-a făcut nimic toată ziua, de fapt „s-a reconectat cu sine”. Și toate astea, desigur, trebuie împărtășite comunității.

Toți au o frază magică: „Mulți m-ați întregat...” De fapt nu i-a întregat nimeni, dar sună a faimă, a comunitate, a destin. Și din acel moment poate urma orice, de la cum își organizează viața până la cum respiră strategic.

Creatorul de conținut știe TOT. Dacă ieri făcea glume filmate cu victime colaterale, azi e expert în investiții, mâine explică universul, poimâine vindecă oboseala. Au și un talent special: pot transforma nimicul în serial. Are și o viață extrem de „reală” - râde exagerat la nimic, se miră de lucruri banale, spune „wow” la apă plată. În schimb, în afara camerei, caută cheile 20 de minute, mănâncă în picioare, uită de ce a intrat în bucătărie. Dar momentul suprem este când spune:

- Eu sunt foarte autentic...

Și exact atunci începe să vorbească altfel, să stea altfel, să respire altfel.

Și totuși... trebuie să recunoaștem ceva. Omul ăsta are un talent rar: poate transforma faptul că și-a scăpat telefonul pe jos într-o poveste care se întinde pe trei episoade, cu suspans, lecție de viață și cod de reducere. Așa că poate nu sunt chiar „vai de capul lor”, poate sunt doar primii oameni din istorie care au reușit să-și filmeze haosul... și să-l monetizeze.

Dar adevăratul talent al creatorului de conținut nu e vorbitul, nici scrisul, nici filmatul. Este capacitatea extraordinară de a pune un titlu la haos. Noi avem o zi banală și spunem: „n-am făcut nimic”. Ei au aceeași zi și spun: „o zi în care m-am regăsit”. Noi căutăm telecomanda și ne enervăm. Ei caută telecomanda și scot un episod despre „răbdarea în lucrurile mici”.

Și totuși, trebuie să recunoaștem ceva. În timp ce noi trăim dezordonat și uităm, ei trăiesc dezordonat, dar adaugă muzică, lumină bună și o morală la final. Au reușit performanța istorică de a sta pe canapea și a transforma asta într-un proiect profesional.

ANICA ANDREI - FRASCHINI



UN SABIN DE FORȚĂ (episodul al X - lea)

După ce a fost răpit de un vârtej, în jurul Budapestei, timp de vreo trei zile, Sabinul meu mă anunța, pe 19 august, că avea intenția să se întâlnească, la Arad, cu un colecționar și restaurator de mobile vechi și alte antichități. Mai voia să viziteze și Curtea de Argeș. Proiecte mărețe, demne de invidiat, ce-i drept! I-am scris că era neapărat nevoie să ajungă la Aninoasa înainte de deschiderea oficială a taberei ARIS, pentru că voiam să-l tund, să-l frezez, să-l... carevasăzică „reîmprospătez”, să-i dau o alură diferită de cea a lui Robinson Crusoe. Și tare n-aș fi plecat de lângă noile mele pisici, și tare n-aș fi lăsat gardul artificial cocoțat doar pe o treime din bariera de scândură... Dar urla în mine datoria față de Sabinul meu. Nu puteam să-l las să bâjbâie prin județul Argeș, cu barba nepieptănată.

M-am sfătuit cu Sanda și Daniel, abia reveniți din stațiunea 2 Mai, cu noul „Scârț” lucrat pe plajă și bun de tipar. Între timp, îl impulsioneam pe Sabin să-și găsească drumul cel mai drept... El îmi scria, încurajator, că noi facem parte din cei 17% din populația mondială, care mănâncă pe saturete. Sabinul studia. Avea combustibil și rezerve minime de hrană. Foarte bine, sănătoși să fim!

Am mai vorbit cu Firiță, apoi ne-am imbarcat, Sanda, Daniel și eu. Fără pisici, fără lenjerie. Firiță, în amabilitatea și generozitatea lui incomensurabile, în ospitalitatea și spiritul lui managerial, găsisse posibilitatea să mă cazeze într-o cameră, împreună cu o doamnă, la pensiunea dedicată. Pentru că nu puteam avea vreo certitudine în privința vreunei ore, zile, săptămâni sau chiar luni de sosire a Sabinului... Totuși, o oarecare jenă își făcea loc în spiritul meu pacifist. Răsturnasem o ordine la Aninoasa...

Am lăsat pisicilor tot necesarul pentru 4 zile și am plecat. Toyota, încărcată și cu 100 de sarmale făurite de mânuțele Sandei, și cu vinuțul aferent, din partea lui Daniel, plus două șiraguri masive de covrigi proaspeți de la Buzău, s-a comportat cu maximă docilitate, până să ne apropiem de țintă. Vedeam pe GPS adresa lui don' Petrică, în momentul în care, brusc, motorul s-a oprit. Știți voi cum arată un catâr care, dintr-o dată, nu mai vrea să meargă? Așa era. Ne nimerisem în spatele unui echipaj de poliție rutieră, a venit un nene să explice nu știu ce. Daniel a coborât mașina, în alunecare liberă, ca să nu stăm pe cea parte atât de carosabilă, a drumului. S-a băgat nenea, că el cică știa să pornească motorul. Pauză! Tot Daniel și-a dat seama că nu mai putea să-și permită luxul de a schimba viteza, ci s-o mențină doar pe una, aia mai capabilă.

Am continuat cu încă niște opriri, așa, de catâr. Culmea că, acolo unde mai aveam o curbă și ajungeam la don' Petrică, drumul era barat, că se făceau lucrări. Ce coincidență... Daniel l-a sunat pe Firiță, în timp ce ne oprisem de nevoie, însă afirmând optimist, cu voce tare, că ofeream motorului o pauză de răcire binemeritată. Și, da, după aia, am pornit. Cu viteza strunită magic de Daniel, am ajuns nu la don' Petrică, ci chiar la pensiune, conform indicațiilor bunului Firiță. Buuun!

În tot acest timp, îi transmiteam Sabinului locația noastră, în timp real. Căci pe 21, cu o zi înainte, era la Deva. Ulise al meu întrecea orice așteptări. Devenise un Sabin de forță.

Și totuși...

Sabinul îmi trimitea poze de la prima mea expoziție de artă vizuală, de la Ceahlău, din iulie 2024. M-am prins: își ocupa timpul cotrobăind prin fotografii, le punea data, locul... Pasiunea lui pentru fotografie și pentru muzică trebuie să-i fi translat de multe ori atenția de la călătorie. Mi-l imagineam la masa din camping-car, cufundat în studierea diferitelor imagini și ascultând Adamo, Aznavour, Jacques Brel, Dalida, Lara Fabian, Johnny Hallyday, Serge Gainsbourg, Édith Piaf, Joe Dassin, Enrico Macias, Céline Dion, dar și Stromae, Zaz, Louane, Vianney...

Après avoir été pris dans une tornade autour de Budapest, pendant environ trois jours, mon Sabin m'a annoncée, le 19 août, qu'il avait l'intention de rencontrer à Arad un collectionneur et restaurateur d'antiquités. Il voulait également visiter Curtea de Argeş. Des projets ambitieux, dignes d'envie, il faut le dire ! Je lui ai écrit qu'il devait absolument se rendre à Aninoasa avant l'ouverture officielle du camp ARIS, car je voulais le tondre, l'arranger, le... enfin, le « rafraîchir », lui donner une allure différente de celle de Robinson Crusoé. Et je n'aurais vraiment pas voulu quitter mes nouveaux chats, ni laisser la clôture artificielle accrochée à seulement un tiers de la barrière en bois... Mais mon devoir envers mon Sabin me taraudait. Je ne pouvais pas le laisser errer dans le comté d'Argeş, avec sa barbe hirsute.

J'ai consulté Sanda et Daniel, qui venaient de rentrer de la station balnéaire de 2 Mai, avec le nouveau « Scârț » rédigé sur la plage et prêt à être imprimé. Entre-temps, j'encourageais le Sabin à trouver la voie la plus juste... Il m'écrivait, encourageant à son tour, que nous faisons partie des 17 % de la population mondiale qui mangent à leur faim. Mon Sabin étudiait. Il avait du carburant et des réserves minimales de nourriture. Très bien, qu'on soit en bonne santé !

J'ai encore parlé avec Firiță, puis nous nous sommes embarqués, Sanda, Daniel et moi. Sans chats, sans linge. Firiță, dans son immense gentillesse et générosité, dans son hospitalité et son esprit managérial, avait trouvé le moyen de me loger dans une chambre, avec une dame, dans la pension dédiée. Car je ne pouvais avoir aucune certitude quant à l'heure, le jour, la semaine ou même le mois d'arrivée du Sabin... Cependant, un certain embarras s'installait dans mon esprit pacifiste. J'avais renversé un ordre à Aninoasa...

J'ai laissé aux chats tout ce dont ils avaient besoin pour 4 jours et nous sommes partis. La Toyota, chargée de 100 „sarmale” préparées par les petites mains de Sanda, du vin offert par Daniel, ainsi que deux énormes chapelets de bretzels frais de Buzău, s'est comportée de manière très docile jusqu'à ce que nous approchions de notre destination. Nous voyions l'adresse de Don Petrică sur le GPS lorsque, soudain, le moteur s'est arrêté. Vous savez à quoi ressemble un mulet qui, tout à coup, ne veut plus avancer ? C'était exactement ça. Nous nous sommes retrouvés derrière une patrouille de police routière, un mec est venu nous expliquer je ne sais quoi. Daniel a descendu la voiture en roue libre pour ne pas rester sur la partie praticable de la route. Le mec s'est interposé, prétextant qu'il savait démarrer le moteur. Pause ! C'est Daniel qui s'est rendu compte qu'il ne pouvait plus se permettre le luxe de changer de vitesse, mais qu'il devait se contenter de la seule qui fonctionnait encore.

Nous avons continué avec quelques arrêts supplémentaires, de mulet. Le comble c'est qu'à l'endroit où nous avons encore un virage pour arriver chez Don Petrică, la route était barrée, car des travaux étaient en cours. Quelle coïncidence... Daniel a appelé Firiță pendant un arrêt forcé, mais en affirmant avec optimisme et à voix haute que nous offrions au moteur une pause bien méritée pour refroidir. Et, oui, après cela, nous sommes repartis. Grâce à la vitesse magiquement maîtrisée par Daniel, nous ne sommes pas arrivés chez Don Petrică, mais plus loin et directement à la pension, conformément aux indications du bon Firiță. Bien ! Pendant tout ce temps, je communiquais notre position en temps réel au Sabin. Car le 21, la veille, il était à Deva. Mon Ulysse dépassait toutes les attentes. Il était devenu un Sabin de force. Et pourtant... Il m'envoyait des photos de ma première exposition d'art visuel, à Ceahlău, en juillet 2024. J'ai compris : il passait son temps à fouiller dans ses photos, à y inscrire la date, le lieu... Sa passion pour la photographie et la musique devait souvent détourner son attention du voyage.

Je l'imaginais assis à la table du camping-car, plongé dans l'étude des différentes images et écoutant Adamo, Aznavour, Jacques Brel, Dalida, Lara Fabian, Johnny Hallyday, Serge Gainsbourg, Édith Piaf, Joe Dassin, Enrico Macias, Céline Dion, mais aussi Stromae, Zaz, Louane, Vianney...

NICĂ JANET



FANTEZIE
LITERARĂ,
PENTRU A UITA DE
TAXE ȘI IMPOZITE

Capra, aprigă muiere
În pădure și-n livezi,
S-a-nhăitat c-un șap de bere
Și-a fătat vreo șapte iezi.

Prin credința din popor,
Prin a zeilor putere,
Moștenind pe tatăl lor,
Iezii-aveau în vene, bere.

Drept de-aceea, lupul care
I-a pândit, de la-nceput,
I-a mâncat, cu poftă mare,
Însă, practic, i-a băut.

Nici nu știi ce să mai crezi,
La-ntâmplări făcând bilanț,
Lupul, bând cei șapte iezi,
S-a-mbătat, căzând în șanț.

Cum exemple-s din belșug
Ce se trag din băutură,
Lupul fuse ars pe rug,
Ca să-i fie-nvățătură.



ALEXANDRU HANGANU



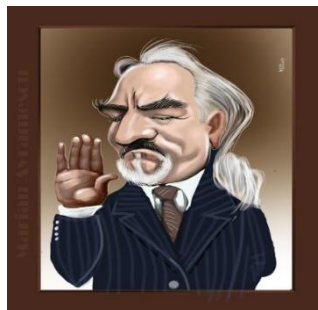
DESTIN VOLATIL

Prin aripi de ploaie mă zbor ofuscat,
Tingirile vieții mă zbuciumă-n minte,
Stârnindu-mă-n timp ce un gând erodat
Mă duce spre-un gol înainte

Și-mi face cu ochiul de după zăvoi,
Stând chiar lângă locul în care
Lungită-ntre brațele unui broscoi
Un prinț din poveste îți pare

Și-i faci temenele, cum nu te știam
Și nici nu credeam eu vreodată
Să fii din stăpâna în care credeam,
O urmă și-o biată erată.

Trec zorii dincolo și ies din destin,
Te las în regatul în care
Dai sufletul - soare pe mult prea puțin,
Pe care nu-l știi cât te doare...



CONCURSURI PE VAL

UNIUNEA EPIGRAMIȘTILOR DIN ROMÂNIA
PRIMĂRIA ȘI CONSILIUL LOCAL VIȘEU DE SUS
CENACLUL DE UMOR *PUPĂZA*

Organizează

în perioada 18-19 aprilie 2026
cea de-a XXIV-a ediție a

Festivalului Național de Satiră și Umor *ZÂMBETE ÎN PRIER*

Cu această ocazie se vor întâmpla următoarele concursuri:

I. CONCURS DE EPIGRAME CU TEMELE:

- "Ai bani, ai prieteni - n-ai bani, n-ai prieteni." – 2 epigrame
- "A răbda, răbdare" - 2 epigrame. Cuvântul ales nu este obligatoriu să fie folosit în rimă, dar este obligatoriu să fie inclus în catren, la orice mod sau timp.

II. CONCURS DE PARODIE

Concurenții vor pritoci o parodie la următoarea poezie:

Al optulea sonet. Facerea omului
de Vasile Morar

A fost creat pământul și cerurile toate,
nu încloțise iarba și nu crescuse pom,
nici ploaia nu venise. Urca un abur moale
și încă nu se puse suflarea peste om.

S-a închegat țărâna în coca frământată
și Dumnezeu clădit-a asemănarea Lui
și mâinile și fruntea și mintea aplecată
peste genuni și stele la ora nimănui

Suflarea peste viață în nările flămânde
a început să prindă a inimii contur
și sângele și carnea curată și fierbinte

Și era trist bărbatul fără femeie-n jur,
stăpânul peste toate, pământuri, mări, pustiu,
a fost așezat omul scormonitor și viu.

..... februarie 2026

Pentru o mai eficientă valorificare, vă rugăm să redactați și să trimiteți parodia pe aceeași pagină cu poezia (stânga-poezia, dreapta-parodia).

III. CONCURS DE GAZEL UMORISTIC

Un gazel cu tema: „Despre pace” - revalorificare din perspectivă umoristică a speciei (de preferat maniera coșbuciană)

Lucrările vor fi trimise în format electronic, pe adresa de mail culturaviseudesus@yahoo.com, cu specificația: „Pentru concursul de epigrame/parodie/gazel”, până în data de 23 martie. Materialul va fi scris într-un document word atașat mail-ului, iar în corpul mail-ului se vor menționa: motto, identitatea autorului, adresa și datele de contact.

La concurs pot participa epigrafiști de pretutindeni, membri sau nu ai Uniunii Epigrafiștilor din România.

V. CONCURS DE VOLUME

Pot participa volumele de umor (epigrame, fabule, proză scurtă, parodii, sonete, rondeluri, antologii), tipărite în perioada aprilie 2025 - martie 2026.

Lucrările vor fi trimise în două exemplare până cel târziu în data de 09 martie 2026 pe adresa: Muzeul de Istorie și Etnografie, str. Libertății, nr.7, Vișeu de Sus, județul Maramureș, cod 435700, cu specificația: „Pentru concursul de volum”. Lucrările destinate concursului nu se restituie, ele intrând în fondul de carte al Bibliotecii Orașenești Vișeu de Sus.

Concurenții pot participa la toate secțiunile concursului, fără restricții!

Laureații vor fi anunțați telefonic sau prin e-mail. Cheltuielile de cazare pentru aceștia vor fi suportate de organizatori.

Informații suplimentare se pot obține la telefoanele: 0741 099 253 – Lucian Perța, 0755 820 904- Horj Ileana.

Vă rugăm să popularizați invitația în rândul tuturor membrilor cenaclului dumneavoastră. Vă mulțumim!

La mulți ani cu sănătate,
Să vă dea Domnul tot ce doriți,
S-aveți idei inspirate
Și la Vișeu să vă gândiți!

**Directorul festivalului,
juriului,
Ileana Horj**

**Președintele
Lucian Perța**

Festivalul Național de Epigramă „Cât e Buzăul de mare” 2026

Centrul Cultural și Educațional „Alexandru Marghiloman” al municipiului Buzău și Cenaclul umoriștilor „Nicolae Grigore Mihăescu - Nigrim”, programează Ediția a XXVII-a a Festivalului Național de Epigramă „Cât e Buzăul de mare”, cu logoul „Umor cu pelin de mai”, în perioada 8 - 10 mai 2026.

Se organizează **Concurs Național de Epigramă** cu temele:

- (1) „Mai că mai”,
- (2) „De florile mărului” și
- (3) „Sfântul Mucenic Sava de la Buzău” (epitaf).

Se trimit câte două lucrări inedite la fiecare temă, inclusiv la epitaf.

Sunt exceptați de la participare epigramaștii din județul Buzău. Lucrările vor fi expediate la adresa de e-mail: salcutanmihai2@gmail.com (font Times New Roman 12), format simplu, pe o singură coloană, fără chenare, încadrări și alte asemenea) cu arătarea identității și a datelor de contact (domiciliu, telefon, e-mail), sau cu poșta, la adresa Sălcuțan Mihai, Buzău, str. Oituz nr. 27, CP 120002, în trei exemplare, nesemnate, cu moto și plic închis în care va fi menționată identitatea și datele de contact (domiciliu, telefon, e-mail), până cel târziu la **31.03.2026**. Nu se solicită fișă de înscriere, fișă de autor, fotografie, altele de acest gen.

Sunt excluse trimerile recomandate, care nu vor fi ridicate de la poștă.

La festival vor fi invitați, cu prioritate, participanții la concurs și laureații Premiilor UER pe anul 2025.

Invitațiile și programul manifestării vor fi transmise personal.

Informații suplimentare se pot obține de la Sălcuțan Mihai, tel. 0745 760015 sau e-mail salcutanmihai2@gmail.com.

Tuturor, mult succes!

Președintele Cenaclului Nigrim,
Mihai Sălcuțan

Festivalul Internațional de Satiră și Umor
„Mărul de aur”, Bistrița
REGULAMENTUL celei de-a 42-a ediții 3-4 aprilie 2026

Organizatorul actualei ediții a Festivalului este: Casa de Cultură a Sindicatelor Bistrița, cu sprijinul: Primăriei Municipiului Bistrița (Consiliului Local), Palatului Culturii Bistrița, Asociației Naționale a Caselor de Cultură a Sindicatelor din România, Uniunii Epigramiștilor din România, Stațiunii Pomicole Bistrița, Asociației Liga Femeilor din Județul Bistrița-Năsăud.

Festivalul Internațional de Satiră și Umor „Mărul de Aur” se desfășoară în zilele de 3-4 aprilie 2026, și cuprinde următoarele secțiuni de concurs:

II. Secțiunea Creație literară:

1. Subsecțiunea **Creație literară în manuscris** cuprinde:

- Concurs de epigrame cu tema „TOATE AU UN PREȚ”, unde autorii vor trimite în mod obligatoriu 3 (trei) epigrame la temă și 3 (trei) epigrame la alegere;
- Concurs de proză scurtă cu tema „TOATE AU UN PREȚ”

Lucrările trebuie să fie originale, nepublicate și netrimise la alte concursuri, fără un conținut licențios. Acestea vor fi trimise pe adresa de e-mail: ccsbistrita@yahoo.com, într-un fișier Word, font Times New Roman, caracter 12 pt, semnate cu un motto care va fi trecut și pe fișa personală, care va fi trimisă într-un fișier separat. Participanții vor primi prin e-mail confirmarea înscrierii în concurs.

2. Subsecțiunea **Creație literară în volum publicat:**

La această subsecțiune autorii de literatură umoristică se pot înscrie în concurs cu 2 (două) exemplare din fiecare titlu, tipărite în perioada **aprilie 2025 - februarie 2026**, volume cu caracter umoristic, însoțite de **fișa de înscriere tip, copie C.I. și un cont IBAN**. Volumele vor fi trimise pe adresa festivalului până la **4 martie 2026** (data poștei) iar manuscrisele până la aceeași dată pe e-mail.

Notă:

Lucrările de la toate secțiunile trimise după data de 4 martie 2026, nu vor fi admise în concurs. Premiile celor trei secțiuni de concurs constau în bani, diplome și trofee. Lucrările trimise pentru concurs nu se înapoiază concurenților, acestea rămân pentru arhiva festivalului. Organizatorii vor putea publica/posta ulterior lucrările participanților în Catalogul festivalului, site sau alte materiale conexe festivalului, fără a mai cere acordul participanților. Festivalul Mărul de Aur promovează exclusiv creația originală. Lucrările realizate (create) integral cu AI vor fi descalificate din concurs.

Toată corespondența care privește Festivalul se trimite pe adresa: CASA DE CULTURĂ A SINDICATELOR BISTRITA Str. Alexandru Odobescu, nr. 3, cod 420043, Bistrița, ROMÂNIA Informații suplimentare la: tel/fax: 0040 263 233 345, 0040 745 970 250; email: ccsbistrita@yahoo.com

Director Festival, Al. Cățcăuan



GHINION

M-am tot ferit, că nu-s un nătărău,
De mâța blândă zgâriind prea rău
Și am ținut, deștept, pe lângă mine
Doar mâța care zgârie mai bine...

ZIUA ÎNDRĂGOSTIȚILOR

Cine-i tânăr și iubește,
Fără-a bate apa-n piuă,
Ziua o sărbătorește
Noaptea până-n zori de ziuă.

RĂSPUNS SINCER

Întrebat într-o instanță
Ce-ntrețin, plătind cu mia,
Am răspuns cu siguranță:
Soacra, statul și soția...

INTELIGENȚA ARTIFICIALĂ

Îmi scrie poezii de-amor,
Îmi ține noaptea de urât,
Mi-a desenat și-un măștișor...
Dar, din păcate, doar atât.

UNUI DONJUAN PENSIONAR

E cu amanta la cuțițe,
Fiindcă, după "sex barbar",
El a dorit din nou s-achite
Cu cardul de pensionar...

SFAT ANTIPEDAGOGIC

Amicul nu ți-l răsfăța
Cu lungi prelegeri, ca netotul;
Pe prost oricât l-ai învăța,
Întotdeauna știe totul.

BILANȚUL REFORMEI SANITARE

Să-i dăm guvernului dreptate,
Reforma și-a luat avânt
Și-avem frumoase rezultate:
Toți pacienții-s în... pământ.

DESTIN

Nu mai răbdăm să fim sărmani,
Vrem să trăim mai omenește,
Că în acești bezmetici ani
Eternitatea ne grăbește...

CU GÂNDUL LA ȚARA MEA

Se cască-n fața ei un hău,
Dar nu-i motiv să fie tristă:
Prognoza mea: Va fi mai rău!
S-a dovedit prea optimistă.

DIN LAC ÎN PUȚ

La Chișinău, din nou surpriză
Și toți sunt plini de optimism:
Moldova a ieșit din criză
Și intră iar în... comunism.

Gheorghe Bâlici

Ion Diviza

ANUNȚ

În urma jurizării materialelor trimise la concursul organizat de revista SCÂRȚ pentru luna februarie 2026, având tema „**Dragoste la zero grade**”, juriul a stabilit următorii câștigători:

➤ Secțiunea epigramă - Premiul I (ex aequo): Mirela Grigore, Laurențiu Ghiță, George Eftimie, Stelică Romaniuc, Nicolae Bunduri, Grig Dobreanu, Tony Andreescu, George Ceaușu, Elena Neacșu, Ștefan Basno, Mihai Lungescu;

➤ Secțiunea poezie - Premiul I (ex aequo): Mirela Grigore, Silvia Horga, Janet Nică, George Eftimie, Valentin David, Grig Dobreanu, Constantin Bidulescu.

➤ Conform celor precizate în regulamentul concursului, câștigătorii premiului I vor primi, gratuit, câte o revistă „Scârț”, seria nouă, nr. 29/163, iar creațiile dumnealor vor fi publicate, în mare parte, în acest număr sau în următoarele numere ale revistei. Selecțiuni din concurs:

LA ZERO GRADE

Iubita mea, azi ne-a tăiat ANAF-ul
Avântul către lumea de poveste,
Poprirea de pe conturi face praful
Să se aleagă, geaba fac proteste

Și-njur primarul ca la balamuc,
Vin trei gealați cu cea mai tristă veste,
Mi-au ridicat mașina de sub nuc
Și, spre Dubai speranță nu mai este

Să ne-ndreptăm, de-acum vreo zece ani,
Rămânem deci pe plan autohton,
Concediul să ni-l facem ca puștani
Ce tremură pe-aleea de beton.

Că-n București căldură este nema
Și pe primar îl doare drept în pix,
Așa că adopta-vom stratagama,
Ne vom iubi... la zero grade fix.

George Eftimie

AMOR LA BLOC

Când în bloc temperatura scade
Și-i caloriferul tot mai rece,
Hai să ne iubim la zero grade,
Până nu s-or face minus zece!

Laurențiu Ghiță

VIAȚA CA O SCENĂ HIBERNALĂ

Ne-am cunoscut întâmplător
Pe-un ger cumplit; erai hazlie,
Iar din povestea de amor
Noi am făcut... o parodie.

Mirela Grigore

DRAGOSTE ȘI ANOTIMPURI

Când se-ntoarce barza-n țară
Și verdeța crește-n jur,
Dragostea de primăvară
Chiar atârnă de un șnur.

Când, în mrejele plăcerii,
Fete duci cu zăhărelul,
Dragostea din miezul verii
Îți golește portofelul.

Toamna, dup-atâta trudă,
Face dragostea năucă:
Ploile, firesc, te udă,
Iar amanta te usucă.

În atâtea escapade
Cu fetițe dulci, zglobii,
Dragostea la zero grade
Se sfârșește-n farmacii.

Janet Nică

DRAGOSTE LA ZERO GRADE

Când caloriferu-i rece
Cheful de amor îți trece ,
Să nu iasă cu scandal
Pui batista pe țambal...

Ștefan Basno

DRAGOSTE LA ZERO GRADE

În noaptea neagră și geroasă,
Noi ne iubim de n-am cuvinte;
Deși sunt zero grade-n casă,
Soția mea e tot fierbinte.

Nae Bunduri

DRAGOSTE LA ZERO GRADE?

E frig, nu este vremea de șarade,
Mă plimb cu-a mea iubită prin oraș,
Cu banii suntem ambii pe fâraș,
Dar vrem să ne iubim la zero grade.

Ne zburdă foamea-n abdomen, abraș,
Feeric din înalt zăpada cade,
Dorința de amor pe baricade
Ne prinde-n chelicere pătimaș.

Intrăm cu frică în apartament,
Caloriferu-i alb ca un berbecu,
E-un geam crăpat, e frig și e curent,

Și pofta de amor instant ne trece
Căci sub pilotă, în apartament,
Nu-s zero grade ci sunt minus zece!

Valentin David

ACTRIȚEI DE PE SCENĂ

Când o văd aproape goală
Etalând „comorile”,
Cât ar fi de frig în sală,
Tot mă trec sudorile.

Stelică Romaniuc

ROMANTISM LA ZERO GRADE

- Iubitule, nu găsești?
Sunt imagini ca-n povești.
Alb pe dealuri, alb în vale,
Albă este-a noastră cale.

Ciorile sunt peste-o mie
Puncte negre pe câmpie.
Pomii toți trosnesc de ger
Totul este un mister,

Se mai frânge câte-un ram,
Flori de gheață sunt pe geam.
Troienite-s toate-acum,
Săniile merg pe drum,

Puștii care ies la joacă
Sunt albiți de promoroacă.
Norii, fulgii o să cearnă.
- Ce vrei, fă, doar este iarnă.

Constantin Bidulescu

RONDEL LA ZERO GRADE

La zero grade, dragostea-i perfectă,
Căldura vine din interior:
Din inimă, ficat, posterior...
Centrala casei fi'nd mereu defectă.

Sunt nopțile mai reci și-n dormitor
Când iarna e geroasă și abjectă...
La zero grade dragostea-i perfectă,
Căldura vine din interior.

Dar vara, când căldura e infectă
Și-amorul te îmbie arzător,
Cât ți-ai dori un pat răcoritor
Și-un vânt, cu o rafală mai... suspectă...

La zero grade, dragostea-i perfectă!

Silvia Horga

ESCHIMOȘILOR

Dragostea și lor le șade
În intenții, nu mă miră,
Însă nu la zero grade,
Că e vară și transpiră!

Mihai Lungescu

DRAGOSTE LA ZERO GRADE

Dragoste năbădăioasă
Pentru Parlament, Guvern
Am, când fulgi din cer se cern
Și... sunt zero grade-n casă!

George Ceaușu

DORINȚĂ

O dragoste c-un zero grade
A fost în urmă cu mulți ani,
Dar azi ceva, simțim, o roade:
Ar vrea și ea un grad cu bani.

Tony Andreescu

N.R. - Tema de concurs pentru luna **martie 2026** este: „**Femeia. Ce este și ce vrea ea?**” (poezie umoristică - două poezii, epigramă - trei epigrame, grafică satirică - un desen); Termen: **15.03.2026**

Stimații noștri cititori,

De data asta, rubrica pe care tocmai o lecturați va fi oarecum diferită de cea cu care v-ați obișnuit. De ce? Pentru că nu vom publica aici, decât cu mare greutate, nicio creație a vreunui corespondent, ba, mai mult chiar, cei prezenți pe fila aceasta au așteptat destul de mult un răspuns de la noi. Iar etica jurnalistică ne obligă să le oferim răspunsul dorit (oare?), chiar dacă acesta vine mai târziu... Vom începe cu domnul GENEL (el precizează că se pronunță JĂNEL) ȘTELEBIUC din Roman. Venit cu treburi curente prin Iași, a luat prânzul pe terasa locanței „La conac”. Aici, pe mese, se „odihneau” niște reviste „Scârț” din anii 2019-2021, răzlețe, evident, lăsate patronului de fostul redactor șef al revistei - *illo tempore*. Răsfoindu-le, corespondentul nostru, care nu știa de existența publicației, s-a arătat interesat de fenomenul epigramatic în special, căutând, zice el, informații suplimentare prin tomuri de teorie și tehnică literară, care abordau subiectul. Rezultatele fiind nesatisfăcătoare, domnul Ștelebiuc ne cere ajutorul. Îi răspundem că cel mai bine ar fi să frecventeze un cenaclu de gen (al nostru, i-aș recomanda), ori să ia legătura (cum, nu știu) cu concitadinele domniei sale, Elena Sârghie și Maria Loghin, care, cu amabilitate îi pot recomanda încă alte 5-6 cenacluri care promovează (și) umorul. Acestea fiind spuse, îl așteptăm pe dom’ Jănel în calitate de creator de epigrame. Spațiul tipografic al „Scârț”-ului îl așteaptă!

O întâmplare puțin ciudată a făcut să mă deplasez cam în preajma Crăciunului, la „Galeriile DIG”, pe adresa cărora sosise un colet expediat prin curierat rapid.

Coletul conținea o lesă, o cutie de tablă cu niște vaselină pentru rulmenți și vreo 20 de coli format A4, scrise mărunț, de mână, cu... ceva. Deasupra celor trimise stătea scris cu litere mari de tipar, următorul text: „Vă trimit o lesă cu care să struniți bine umorul, niște vaselină, ca la voi să meargă toate ca unse și niște „integrame” pe care vă rog să le publicați”. La prima vedere, omul părea a avea umor veritabil, dar ajungând la așa-zisele „integrame” (probabil că se gândea la epigrame), s-a declanșat drama... De aceea îl vom numi pe corespondentul nostru, care e ieșean, doar cu inițialele: C.L. Ei, bine, ceea ce domnul C.L. numea - hai să le zicem - epigrame, erau un fel de nu știu ce, și arătau, grafic vorbind, cam așa: Un „vers” de 13-14 silabe, sub el alt „vers” de 7-9 silabe, și tot așa, fiecare „integramă” având 5-6-7 „versuri”. „Rimele” erau cam acestea: integramă/sârmă, Tudor/muncitor, partidă/nadă, soacră/ litră etc... Păi, domnule C.L., cu astfel de... „integrame” nu vă integrați în... absolut, ci, în absolut nimic! Iar de aici și până la publicare e o cale foaaarte, foaaarte lungă! Același răspuns îl avem și pentru domnul NAE MELIȚEAN din Tecuci. Acesta ne-a trimis un soi de versificări după niște anecdote vulgare de suburbană locație, la care a mai edulcorat, ce-i drept, trivialitatea, obținând în final un text grosolan, de factură bâlcean-medievală, scris, parcă, mai mult să atace bunul simț decât să stoarcă un zâmbet câș. Îi răspundem domnului(?) MELIȚEAN că rolul educativ al revistei noastre primează și că nici cu „meliția” nu publicăm astfel de „comiteri”. Totuși, printre hârtiile ajunse la noi, am găsit una semnată de doamna MARIA CODRIN, din care am preluat epigrama aceasta:

COMUNICAT DE LA INMH

Spre ziuă vântul s-a trezit

Și-a început să sufle tare,

În zona meteo, pornit

Din mii și mii de buzunare!

Cam asta e. Dar cu o singură floare... Iubiți cititori, sper că nu v-am plictisit cu poșta acestei luni. Iar dacă v-am plictisit, haideti să o scriem împreună pe cea de luna viitoare! Numai să ne scrie corespondenți care merită promovarea în „Scârț!” Ca de obicei, al dv. P.OSTASU, adică V.Vajoga



**ALEXANDRU OSVALD
TEODOREANU
Păstorel**



POLITICE ȘI ALTE EPIGRAME

RADIOULUI (*unde era invitat să intre prin str. Temișana, adică „prin spate”*)

De un an și jumătate
Mă băgați numai „prin spate”,
Pe când eu, întreaga viață,
V-am băgat numai... prin față!

GAZETEI LITERARE

Gazeta-i urmărită-n țară
Cu interes, de mici și mari,
Fiindcă este literară
Și literații... gazetari!

LA RESTAURANTUL UNIUNII SCRIITORILOR

Beau băieții harnici,
De cu seară-n zori,
Unii sunt paharnici,
Alții... turnători!

Din Banat până la Iași
Se resimte lipsa sării,
Fiindcă cei mai mulți ocnași
Au ajuns la cârma țării

Armistițiul ne-a impus
Să dăm boii pentru rus!
Ca să completăm noi doza,
L-am trimis pe Petru Groza!

„DE PE-UN DEAL RĂȘARE LUNA/
MARE CÂT O MĂMĂLIGĂ” (*M. Beniuc*)

Iar acum, eroii noștri
La culcare toți se duc,
De pe deal încet răsare
Mămăliga lui Beniuc!

LUI MIHAIL SADOVEANU (*care a spus
că „Lumina vine de la răsărit”*)

Sadoveanu, filo-rus,
Stă cu curul la apus,
Ca s-arate-apusului
Care-i fața rusului!

PE BULEVARDUL „ILIE PINTILIE*”
FOST „NAPOLEON BONAPARTE”

Mai credeai tu, măi Ilie,
C-ai s-ajungi așa departe?
Tu, Ilie Pintilie,
Să-l lucrezi pe Bonaparte?

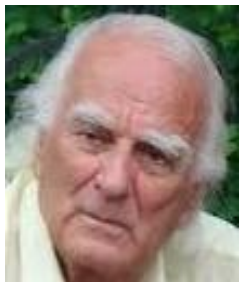
Mare-ai fost tu, măi Ilie,
Mare-a fost și Bonaparte!
(Nu aici, în altă parte!)
Da-n a noastră Românie,
Mare-ai fost tu, Pintilie!

Dar de-o fi cumva să fie
Strada alt nume să poarte,
Ea să fie, ea să fie
Ori Napoleon Ilie,
Ori Ilie Bonaparte!

**Ilie Pintilie - fost lider comunist român (n.r.)*

PAGINA IN MEMORIAM

HORIA ZILIERU (21 mai 1933 - 31 decembrie 2025)



Când anii își lăsau unul altuia făclia, întocmai ca, demult, Creangă, a plecat spre veșnicia absolutului Horia Zilieru, un mare poet român. Îl pomenim aici, nu prin prisma remarcabilei lui opere poetice, ci doar ca prieten al modestului nostru cenaclu umoristic. Vreme de ani întregi nu a lipsit de la lunarele ședințe de la „Galeriile Grumăzescu”, unde de fiecare dată încropea câte o epigramă - două, cu care înveselea audiența. Îmi amintesc acum, cu inerentă nostalgie, cum l-am sărbătorit la împlinirea a 80 de ani, în studioul TV „TeleMoldova Plus”, în compania lui Petrică Frăsilă, Dumitru Grumăzescu, George Petrone, Liviu Apetroaie, George Marici și a lui Constantin Florescu, unde i s-a oferit un tort festiv pe măsura talentului său. Era o figură pitorească, prezent mereu alături de confracții săi de litere, Liviu Apetroaie și Emilian Marcu, pe banca din fața anticariatului DIG, la un pahar de vin roșu și scrutând sub priviri animația străzii Lăpușneanu. Acum se odihnește printre îngeri. Să-l aibă Dumnezeu întru paza Sa!

PETRUȘ ANDREI. (1 iunie 1946 - 30 ianuarie 2026)



Spre astre a urcat și PETRUȘ ANDREI, reputat scriitor, membru al Filialei Bacău a USR, autor talentat, prolific și multiplu premiat pentru scrierile sale. Ani de zile a fost prezent în paginile revistei „Scârț!”, cu producții ilustrând pe deplin talentul și potențialul său scriitoricesc. Cu doar două luni în urmă, l-am avut drept oaspete la Asociația Umoriștilor, unde a citit din recentul său volum „Etica Magna”, lansat și bine primit într-un cadru colegial cald. Parcă a plecat prea repede, neașteptat de repede și regretat de toți cei care l-au cunoscut. Revista noastră e mai săracă fără pagina pe care Petruș Andrei avea tipărite textele sale. Acum își scrie sonetele în ceruri. Dumnezeu să-l așeze în împărăția Lui!

ADRIAN GRĂJDEANU (20 ianuarie 1945 - 2 februarie 2026)



A trecut la cele veșnice ADRIAN GRĂJDEANU, jurnalist, un om al cărții și al culturii, un profesionist apreciat de confracți și de public. A fost gazetar de presă vorbită vreme de 43 de ani, iar după ce s-a pensionat de la Radio Iași, a devenit redactorul șef al revistei umoristice și de cultură „Scârț!”, pe care a păstorit-o până la retragerea sa voluntară din această calitate, adică vreme de peste 12 ani. În tot acest timp a scris cărți, texte pentru revistă, a obținut premii la concursuri de gen. Revista noastră îi continuă contribuția și îi recunoaște meritele. Festivalul ieșean „Umor pe șapte coline” a pornit la drum în urmă cu câțiva ani, prin strădania sa. Colegii, colaboratorii și cei care l-au cunoscut regretă dispariția lui Adrian Grăjdeanu din peisajul publicisticii ieșene. Să-l ierte Cel de Sus și să-l așeze în dreapta Sa! Vom cita, ca omagiu, două epigrame semnate de Adrian (Marian) Grăjdeanu:

SCHIMB DE OPINII

În dialogul ce-a urmat,
Am reușit așa un salt,
Că fiecare am plecat
Doar cu părerea celuiilalt.

NONECHIVALENȚĂ

Sta meditănd în față cu o halbă
La cele ce și-au oferit atent:
El, ei, demult, fierbinte-o noapte albă,
Ea, lui, reci zile negre, permanent!